SRI KAMAKOTI GRANTHAVALI SERIES 9

SRI

SHANTI VILASA

BY
Sri NILAKANTHA DIKSHITA
Text in Sanskrit with Tamil Translation

BY
Sri Y. MAHALINGA SASTRI, M.A., B.L.,

with a Foreword by
Dewan Bahadur N. CHANDRASEKHARA AIYER, B.A., B.L.,
Judge, High Court, Madras

AND
with the Sri Mukham of His Holiness
SRI SANKARACHARYA SWAMIGAL
of Kanchi Kamakoti Pitha, Kumbakonam.

श्रीकामकोटिर्विजयतें

SRI KAMAKOTI PUBLISHING HOUSE
37, WEST DABIR ST., KUMBAKONAM.

Copyright] 1943 [Price As.

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

॥ प्रार्थना ॥

निर्मर्यादः परमचपलो निःसमाज्ञानराशि-
दिशोऽन्यः क इति भुवने मार्गणीयं त्वयैव ।
ईदृक्षेऽपि क्वचिदिह दयेयेति कौतूहलं चेत्
स्वामिन् विश्वेश्वर तव भवं निस्तरेयं तदाऽहम् ॥ ४४ ॥

श्रीकामकोटिग्रन्थावलिः ९

॥श्रीः॥

॥ श्रीचन्द्रमौलीश्वराय नमः ॥

श्रीमन्नीलकण्ठदीक्षितवः प्रणीतः

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीकामकोटिपीठाधीश्वर
जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादानां
श्रीमुखेन समुद्भासितः

श्रीकामकोटिर्विजयते

श्रीकामकोटिकोशस्थानेन प्रकाशितः
५७, पश्चिम डबीर वीथी, कुम्भघोणम्.

मूल्यम् आणकषट्कम्] 1943 [स्वाम्यं कोशस्थानस्यैव

ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதவர்யர் அவர்கள்
இயற்றிய

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

ஸ்ரீ ய. மஹாலிங்க சாஸ்திரி எம்.ஏ., பி.எல்.
எழுதிய தமிழ் அனுவாதத்துடனும்

சென்னை ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் கனம்
திவான்பகதூர் **ஸ்ரீ N. சந்த்ரசேகர அய்யர்** அவர்கள்
எழுதிய முன்னுரையுடனும்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீ ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய ஸ்ரீமுகத்துடனும்

ஸ்ரீ காம கோடி கோசஸ் தானம்
57, மேல டபீர் தெரு, கும்பகோணம்

பதிப்புரிமை] 1943 [விலை அனா

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ர சேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

श्रीः

मुद्रा

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्यवर्य श्रीमच्छंकरभगवत्पादप्रतिष्ठित श्रीकाञ्चोकाम-कोटिपीठाधीश्वर जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादैः क्रियते नारायणस्मृतिः ॥

श्रीमन्तः समधिगतनिखिलशास्त्रपरमार्थतत्त्वाः शताधिकग्रन्थनिर्मा-तृणामद्वैतविद्याचार्यवर्याणां श्रीमदप्पय्य यज्वेन्द्राणां सोदर्यपौत्राः **श्रीमन्नील-कण्ठदीक्षितवर्याः** करुणाविष्टहृदयाः प्रणिन्युः सर्वेषामनायासेन भक्तिमार्ग- प्रदर्शकं सरसतामापाद्य प्रवर्तकं च अज्ञानान्ध्यनिवारकमतिमनोहरं ग्रन्थजातम् । तस्मिन्नन्यतमोऽयं **शान्तिविलासाभिधो** ग्रन्थः । अत्र च परमपुरुषार्थ- साधनीभूता कामादिषडरिविनिग्रहजन्या शान्तिरेव प्राथम्येन वर्ण्यते । तदङ्गभूता सर्वेश्वरभक्तिश्च पौष्कल्येन निरूप्यते । विरक्ततमाः श्रीमन्तः काश्मीरिकाः काशीवासिनो लोप्टदेवाः शान्तिमनुपमां स्वयं प्राप्यापि लोक-शिक्षणायैवं विलपन्ति :-

घोरे क्षणं विनिपतन्नरके क्षणं च
पुण्यं पदं दिविषदां सहसाऽधिरोहन् ।
मोहेन कन्दुकदशामिव नीयमानः
स्वामिन् सहे किमवधीनि गतागतानि ॥

दीनाक्रन्दने श्लोकः ४.

अमी तु दीक्षितेन्द्राः सचिवाग्रपदे स्थिताश्चेतसो विरक्ति सुतीक्ष्णा- माशासमानाः स्वात्मानमिव मधुरया रीत्या लोकान् शिक्षयन्ति अर्थकामा-सारतादर्शनद्वारा वर्णाश्रमधर्मानुष्ठानं ततश्चाचञ्चलां भक्तिमात्मसमर्पणं चभगवति परमेश्वरे क 'जीर्णे रुग्णे'-२०, 'आगर्भात् ।-५०, 'दण्डंधत्ते'-५१ इत्यादिभिः मधुरमधुरैः पद्यरत्नैः । स एष ग्रन्थः सांप्रतं सर्व-जनोपयुक्तया रीत्या प्रचारणीय इति विचिन्त्य सरलेन द्राविड्यनुवादेन मुद्रापितः । अस्य च प्रचारणेन ग्रन्थमेनं श्रद्धया पठन्त आस्तिकाः धर्मेण भगवति भक्ति संपाद्य तया च परमं श्रेयः प्राप्य कृतार्थीभवेयुरिति भगवन्तं भवानीवल्लभं श्रीमच्चन्द्रमौलीश्वरं संप्रार्थयामः ॥

मुकाम्-उत्तमर् कोविल,
खभानु सं० कार्तिकशुद्धतृतीया
भानुवासरः।

नारायणस्मृतिः

ஸ்ரீ:

முத்ரை

ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்யர்களான ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதர்களால் ப்ரதிஷ்டிக்கப் பெற்ற ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதீச்வரர்களான ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ பாதர்களால் நாராயண ஸ்மரணம் செய்யப் படுகின்றது.

ஸ்ரீமான்களாய், எல்லா சாஸ்திரங்களையும் நன்றாக உணர்ந்தவர்களாய், பரமார்த்த வுண்மைகளை அறிந்தவர்களாய், நூற்றிற்கு மேற்பட்ட நூல்களை இயற்றி அத்வைத வித்யைக்கு ஆசார்யவர்யர்களாக விளங்கிய ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷித ச்ரேஷ்டர்களின் ஸஹோதரரின் பௌத்திரர்களாய் விளங்கிய ஸ்ரீமத் நீலகண்ட திணிதவர்யர்கள் கருணை குடி கொண்ட இருதயமுடையவர்களாய் எல்லோருக்கும் சிரமமின்றி பக்தி மார்க்கத்தை விளக்கிக் காட்டுபவையும் சுவையினிமையைப் பயப்பதில் முதன்மை பெற்றவையும் அஞ்ஞானமாகிய இருளை நீக்குபவையும் மிக்க மனோஹரமானவையுமான நூல்கள் பலவற்றை இயற்றியருளினார்கள். அவற்றுள் ஒன்றாகச் சிறந்து விளங்குவது ஶாந்தி விலாஸ: என்ற பெயர்கொண்ட இந் நூல். இங்கும் பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு ஸாதனமாகிக் காமம் முதலிய ஆறு பகைகளையும் நன்கு அடக்குவதாலே உண்டாகும் சாந்தி நிலையே முதன்மை பெற வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த சாந்தி நிலைக்கு அங்கமான ஸர்வேச்வர பக்தியும் பூர்ணமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. விரக்தர்களுக்குள் மிகச்சிறந்தவர்களாய் ஸ்ரீமான்களாய்காசி வாஸிகளாய் விளங்கிய காச்மீரத்து லோஷ்டதேவர் அவர்கள் தாம் ஒப்பற்ற சாந்தி நிலையைப் பெற்றும் உலகத்தைச் சீர்திருத்துவதற்காகவே இவ்வாறு பிரலாபிக்கிறார்கள்:

கோரே க்ஷணம் விநிபதன் நரகே க்ஷணம் ச
புண்யம் பதம் திவிஷதாம் ஸஹஸா (அ) திரோஹன் ।
மோஹேன கந்துகதஶாமிவ நீயமான:
ஸ்வாமின் ஸஹே கிமவதீநி கதாகதானி ॥

(தீனாக்ரந்தனம். ஶ்லோகம் 4.)

இந்த தீக்ஷிதச்ரேஷ்டர்களோ முதல் மந்திரி பதவியிலிருந்து கொண்டே மனதிலே மிகத் தீவிரமான விரக்தியை விரும்பியவர்களாய், தமக்கு உபதேசித்துக் கொள்பவர்போல் இனிய முறையிலே, பொருள் இன்பம் இவற்றின் ஸாரமின்மையைக் காட்டுவதாலே வர்ணாசிரம தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்கும், அதனால் பரமேசுவரராகிய பகவானிடம் நிலைபெற்றுள்ள பக்தியையும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும் செய்வதற்கும், ஜீர்ணேரும்ணே" (20) "ஆமர்ஹாத்" (50) "உண்

ஜம்யத்தே" (51) என்பவை முதலான மதுர மதுரமாய்ச் சிறந்த சுலோகங்களால் உலகோர்களுக்குக் கற்பிக்கிறார்கள். அத்தகைய இந்நூல் இப்போது எல்லா ஜனங்களும் உபயோகிக்கும்படியான முறையிலே பிரசாரம் செய்யப்படவேண்டும் என்று ஆலோசித்து ஸரளமான தமிழ் மொழி பெயர்ப்போடு அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. இதனுடைய பிரசாரத்தால் இந் நூலை சிரத்தையோடு படிக்கும் ஆஸ்திகர்கள் தர்மவழியிலே பகவானிடத்தில் பக்தியையுடையவராகி அந்த பக்தியினால் மிகச் சிறந்த சிரேயஸையும் அடைந்து க்ருதார்த்தர்கள் ஆக வேண்டும் என்று பவானீதேவியின் நாயகரான பகவான் ஸ்ரீ சந்த்ரமௌலீச்வரரை மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

முகாம்: உத்தமர் கோவில்,
ஸ்வபானு ஸம். கார்த்திகை
(திய தரதீயை
பானுவாஸரம் (31-10-'4:3'.)

நாராயண ஸ்ம்ருதி:

FOREWORD

True equipoise of mind, which is entirely unaffected by achievements or failures, can be attained only by those who cultivate detachment from things worldly, desirelessness, and renunciation (*vairagya*). This state where, in our conscious moments even, the mind is at perfect rest as in deep sleep, is called शांति. When it is united to the realization of Self and God, it is *yoga*. And by *yoga* men attain *moksha*. Acquisition of शांति is thus the very foundation for the attainment of salvation. The Lord has said in the Gita that the man without शांति has no true happiness.

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।
न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥

(Chapter II Stanza 66.)

विहाय कामान् यः सर्वान् पुमांश्चरति निस्स्पृहः ।
निर्ममो निरहङ्कारः स शान्तिमधिगच्छति ॥

(Chapter II Stanza 71.)

Many are the works in Sanskrit which stress the need for the cultivation of this supreme quality of mind and all of them enjoin that we should think constantly of the impermanence or evanescence of things material and of the world as we see it, if we are to take the road of true spiritual progress and ultimately reach the goal of eternal Bliss.

One of such works is the *Santi Vilasa* of Sri Nilakantha Dikshita, brother's grandson of the famous Appayya Dikshita. It consists of 5l verses, and though it cannot be classed among the first-rate compositions for felicity of poetic diction or sublimity of thought, it is well worth study as a production of one of our great men of the early part of the 17th century, who was at once a poet, philosopher and statesman and whose *Champu* and *Siva Leelarnava* have earned for themselves imperishable fame. As regards richness of ideas or poetical merit, it cannot claim equal rank with the *Bhaja Govinda* slokas of Sri Sankara, or even the *Vairagya Sataka* of Bhartrihari. But it deserves praise, as a short philosophical work by a reputed author, who draws pointed attention to the vanity and futility of all human effort and holds up things spiritual and eternal as the only objects worthy of pursuit. His theme is that even men of much learning are carried away by sensual objects and vainly spend their lives in quest of material prosperity and worldly pleasures, missing the true purpose or aim of life, namely, the attainment of freedom from the bondage of *samsara* by steadfast and one-pointed devotion to God.

The present publication forms part of the Sri Kamakoti Granthavali series and gives for the benefit of those not well acquainted with Sanskrit a word-for-word Tamil meaning of the slokas and their gist or purport. The Tamil renderings are generally accurate and the condensed statements bring out in clear outline the aim or object of each verse.

His Holiness the Sri Jagadguru of the Kanchi Kamakoti Pitha has been unremitting in his toil for the spread of true Hindu religion and culture in this land; and one of the ways he has chosen for carrying out his life's mission is the encouragement of the publication

of such works as the one under notice, so that large numbers of the Hindu population might benefit by their study. Blessed by so great and holy a personage, there can be little doubt that the attempt to popularise by such means the sublime ideals of the Hindu philosophy and religion will prove a great success.

11th November 1943
MADRAS. N. CHANDRASEKHARA AIYAR.

உ

முன்னுரை

காரிய சித்தியைப் பெற்றாலும் பெறாவிட்டாலும் அதனால் பாதிக்கப்படாமல் உண்மையான நடுநிலைபெற்றுச் சலியாது நிலைத்த மனமானது லௌகிக விஷயங்களிலே பற்றின்மையும் நிராசையும் வைராக்கியமும் பயின்றவர்களுக்கு மட்டுமே ஸித்திக்கக்கூடும். ஸுஷாப்தி என்னும் காட நித்திரையிலே போல் விழித்திருக்கும் போதும் மனமானது முற்றும் நிச்சலமாய் இருக்கும் இந்த நிலையே 'சாந்தி' என்னப்படுவது. ஆத்மானுபவத்தோடும் கடவுளோடும் இந் நிலை பொருந்தும் போது, அதனையே யோகம் என்பர். போகத்தாலேயே மானுடர் மோக்ஷத்தை யடைகிறார்கள். எனவே சாந்தியைப் பெறுவதானது மோக்ஷமடைவதற்கு நேரான அடிப்படையாகின்றது. ஸ்ரீ கீகையிலே, பகவான் "சாந்தியில்லாதவனுக்கு உண்மைச் சுகம் இல்லை." என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

நாஸ்தி புத்திரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பாவனா ।
ந சாபாவயத: ஶாந்தி ர ஶாந்தஸ்ய குத: ஸுகம்)
(II-ம் அத்யாயம், ஸ்லோகம் 66.)
விஹாய காமான்ய: ஸர்வான் புமாம்ஶ்சரதி நிஸ்ஸ்ப்ருஹ: ।
நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸ ஶாந்திமதிகச்சதி ॥
(II-ம் அத்யாயம், ஸ்லோகம் 71.)

இச்சிறந்த மனோதர்மத்தை நாம் பயிலவேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்தும் நூல்கள வடமொழியிலே பல உள்ளன; உண்மையான அத்யாத்மிக மார்க்கத்திலே சென்று இறுதியிலே நித்தியமான பேரானந்தமாகிய லக்ஷ்யத்தை அடையவேண்டுமென்றால் நாம் காணும் உலகமும் பௌதிகப் பொருளும் அநித்யமானவை அதாவது நிலையாதவை நாம் எப்பொழுதும் சிந்திக்கவேண்டும் என்றே அவையெல்லாம் நியமிக்கின்றன.

இவ்வகை நூல்களில் ஒன்று, புகழ்பெற்ற ஸ்ரீ அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்களின் ஸஹோதரருடைய பௌத்திரரான ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதரின் 'ஶாந்தி விலாஸ:" என்பது. இது 51 ச்லோகங்கள் கொண்டது; பத லாளித்யத்திலோ அர்த்த கௌரவத்திலோ முதல் வகுப்பு நூல்களோடு இதைச் சேர்த்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், 17-ம் நூற்றண்டின் முற்பகுதியிலே வாழ்ந்த நம்முடைய பெருந்தகையார் - கவியாகவும், தத்வ ஞானியாகவும், ராஜதந்திரியாகவும், அழியாப் புகழ்படைத்த "சம்பு' வையும் "ஶிவலீலார்ணவம்" என்னும் காவியத்தையும் இயற்றியவராகவும் விளங்கியவர் - அவர் இயற்றிய நூல் என்பதால் நாம் ஊன்றிக் கற்பதற்கு உரியதேயாகும்.

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

கருத்துக்களின் சிறப்பிலோ கவிதையிலோ இந்நூலை ஸ்ரீ சங்கார் அருளிய 'பஜகோவிந்த' ச்லோகங்களுக்கு, இன்றேல் "பர்த்ருஹரி" யின் வைராக்ய சதக ச்லோகங்களுக்குக்கூட ஸமானமாகக் கொள்ள முடியாதென்றாலும், மனிதப் பிரயத்னமெல்லாம் வீண் என்றும் பயனற்றது என்றும் நன்றாக எடுத்துக்காட்டி, முழுக்கருத்தோடு முயற்சி செய்து பெற விரும்புவதற்குரியது நித்தியமான அத்யாத்மப் பொருளே என்று விளக்குவதாய், பிரஸித்திபெற்ற நூலாசிரியர் சிறிய அளவில் அமைந்ததோர் தத்துவ நூல் என்பதால் இதுவும் புகழ்ச்சிக்கு உரியதே. இந்தக் கவி கூறும் விஷயம் என்ன என்றால், கல்வியில் மிக்கார்கூட இந்திரிய விஷயங்களாலே அபகரிக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களாய் பொருட் செல்வத்தையும் உலக இன்பங்களையும் நாடித்திரிந்தும், கடவுளிடம் ஊன்றி நிலைத்து ஏகாக்கிரமாக பக்தி செய்வதால் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுதலை பெறுவது என்னப்படும் வாழ்க்கையின் உண்மையான கருத்தையும், லக்ஷ்யத்தையும் கைவிடுத்தும், தங்களுடைய வாழ்நாட்களை வீணாக செலவிடுகின்றார்கள் என்பதே.

இப்போது பதிப்பிக்கப்படும் இந்நூலானது **ஸ்ரீ காமகோடி க்ரந்தாவளி**யைச் சேர்ந்தது. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் நல்ல பழக்கமில்லாதவர்களின் சௌகர்யத்திற்காக ஒவ்வொரு ச்லோகத்திற்கும் தமிழிலே பதவுரையும் கருத்தை விளக்கும் பொழிப்புரையும் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. தமிழ் உரை பொதுவாக திருத்தமாகவே உள்ளது. சுருக்கவுரையாக அமைந்த பொழிப்புரை ஒவ்வொரு ச்லோகத்தின் கருத்தையும் நோக்கத்தையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஜகத்குரு அவர்கள் உண்மையான ஹிந்து மதத்தையும் நாகரிகத்தையும் இந்நாட்டில் எங்கும் பரவச் செய்யும் காரியத்திலே இடைவிடாக உழைப்புடையவர்களாய் விளங்குகிறார்கள். தம்முடைய ஜீவியலஷ்யமாகக்கொண்ட இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான வழிகளிலே ஒன்றாக பிரஸ்தாவ நூலைப் போன்ற நூல்களைப் பி/சுரிப்பதற்கு உத்ஸாஹ மூட்டுவதைக் கைக்கொண்டுள்ளார்கள். இதனால் ஹிந்து ஜனங்களில் பெரும்பான்மையோர் இந்நூல்களைக் கற்றுப் பயனடைவார்கள் அன்றே! இத்தகைய பெருமையும் தூய்மையுமுடையவர்களின் கிருபையால் ஹிந்து தத்துவங்களிலும் மதவுண்மைகளிலும் சிறந்து விளங்கும் உயர்ந்த லக்ஷ்யங்களை எல்லோரும் அறியும்படி பிரசாரஞ் செய்கின்ற இவ்வித முயற்சியானது பெரு வெற்றி பெறும் என்பதில் சிறிதும் ஸந்தேஹம் இல்லை.

மதராஸ்
11-11-'42.

என். சந்த்ரசேகர அய்யர்.

உ

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

உபோத்காதம்

மனம் அடங்கிய நிலை **சாந்தி** நிலை, அது பேரின்பத்திற்கு வாயிலாகும் ஓர் ஸுகநிலை. மனம் அடங்குவதாவது, அது இந்திரியங்களுக்கு வசமாகாமல் உள் நோக்குவது. மனதின் சுபாவம் இந்திரியங்களுடன் வெளியில் ஓடித் திரிவதே. இந்தக் கூட்டுறவினால் அதற்கு அனேக பந்தங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்திரியங்கள் மனதின் ஸுகத்திற்கு உத்திரவாதிகளல்ல. அவைகளின் மூலம் பல பந்தங்களில் சிக்கிக் கொண்டு மனம் துன்புறுகின்றது. அதை இந்திரியங்களின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கும் பொருட்டு புத்தி முன் வருகிறது. "மனமே! நீ இந்திரியங்களுடன் கூட்டுறவு செய்தது போதும். அவைகளால் நீ அடைந்த ஸுகம் என்ன? நீ ஸுக மென்று மதித்ததெல்லாம் துக்கமாய் முடிந்தது. நீ ஹிதமென்று எண்ணியதெல்லாம் அனர்த்தமாக முடிந்தது, நீ வைத்த ஆசையெல்லாம் பாசமாகி உன்னையே இறுகச் சுற்றிக்கொண்டு வருத்துகின்றது. இந்தப் பாசங்களை அறுத்துவிடு. பொய்த்தோற்றமுள்ள இந்திரிய ஸுகங்களை மறந்து விடு. உண்மையான ஸுகம் வேறு. நீ எனக்கு அடங்கி உள் நோக்குவாயானால் அதைக் காணலாம்" என்று புத்தி மனதிற்கு உபதேசம் செய்கிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலேதான் **சாந்தி விலாஸம்** உற்பத்தியாகிறது. எந்த ஜீவனுடைய அனுபவத்திலும் ஆயுளில் ஒரு க்ஷணமாவது இவ்வறிவு தோன்றாமலிராது. மஹாத்மாக்களுக்கு இவ்வுணர்ச்சி இடைவிடாது பிரகாசிக்கின்றது.

சாந்தி விலாஸத்திற்கு **அர்த்தம்**, **காமம்** என்ற இரண்டும் பகை. அர்த்தகாமங்களால் ராகம், த்வேஷம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் முதலிய சித்த தோஷங்கள் உண்டாகி, மனதிற்கு நிரந்தரமான சஞ்சலத்தையும் துன்பத்தையும் தருகின்றன. இவைகளை நீக்கி மனதை சுத்திசெய்துகொள்ள வேண்டும். இந்த சுத்தியானது, மனம் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கும் வரை ஏற்படாது. இந்திரியங்களோ மனதை ஒருக்ஷணமும் விடாமல் வாரிக்கொண்டு போய் விடுகின்றன. ஆதலால் மனதை மீட்க இந்திரியங்களை க்லேசப்படுத்த வேண்டி வருகிறது. அதற்கும் அஞ்சாமல் புத்தியின் தலைமையின் கீழ் ஜீவன் மனதைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு ஆத்ம ஸுகத்தைத் தேடவேண்டும். ஆனால், மனமும் இந்திரியங்களும் செய்யும் கோலாஹலத்தில் புத்தி விலக்கப்பட்டுத் துயிலில் அமர்ந்துவிடுகிறது, அதைத் தட்டி எழுப்பித் தத்தளிக்கும் ஜீவனுக்கு உதவிபுரியும் ஒரு தூண்டுகோலாக, இந்த **ஶாந்தி விலாஸம்** என்ற சிறு காவியம் **ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர்** என்ற மஹானால் லோகோபகாரமாக எழுதப்பட்டது. அவர் இக் காவியத்தில் தம் அக்ஞானத்தையும், தாம் மதிகெட்டுப் போனதையும் தம் பாபச்செயல்களையும் பற்றி இகழ்ந்து பேசிக்கொள்வதெல்லாம் நம்மை உத்தேசித்தேயொழிய உண்மையில், விரக்தரும், ஞானியும், புண்ணிய புருஷருமான அவரிடம் அவை சிறிதும் அணுகா. இக்காவியத்தில் அவர்தம் சுய அனுபவத்தைச்

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

சொல்லுவது போல சொல்லுவது ஒரு நயமான உபதேச மார்க்கம். இதை வாசிப்பவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அனுபவங்களையும் ஒத்துப் பார்த்துக்கொண்டு பயன்பெற வேண்டுமென்பது கருத்து. இப்படியல்லாமல், 'நீ இவ்விதம் செய்" என்று உபதேசிப்பது சாஸ்திரத்தின் முறை, காவியமுறை யாகாது. சாஸ்திர விதிகளில் சோம்பேறிகளுக்கும், மூர்க்கர்களுக்கும், உத்ததர்களுக்கும் சிரத்தையுண்டாகாது; காவியமோ இத்தகையோரையும் தன் இனிய மொழிகளால் கவர்ந்து நல்வழிக்கு இழுக்கின்றது. கவி இங்கு அர்த்தகாமங்களின் கோரமான ரூபத்தை எடுத்துக் காட்டி அவைகளில் வெறுப்புவரக்கூடிய பரிபாகத்தைப் படிப்போர் மனதிற்குப் புகட்ட வேண்டித் தாம் புலம்புவதுபோல் புலம்புகிறார். இதனை வாசிக்கும் விவேகிகளும் கவி புலம்புகிறார் என்பதை மறந்து, தாங்கள் புலம்பியதாகவே அனுபவத்தில் கண்டுகொள்வார்கள் என்பது திண்ணம். இந்திரியங்களாகிற திருடர்கள் வந்து மனதைக் கொள்ளை கொண்டு போகும்போது அலறும் ஜீவனுக்கு உதவாமல் தூங்கும் நம் புத்தியின் மயக்கத்தைத் தெளியவைப்பதற்காக இக்காவியத்தை இயற்றிய கருணைக்கடலாகிய இந்த மஹானுடைய சரித்திரத்தை **ஆனந்த ஸாகர ஸ்தவ**த்தின் முன்னுரையில் வரைவோம்.

திருவாலங்காடு
23-10-43

Y. மஹாலிங்க சாஸ்திரி.

|| ओं ||

महाकवि श्रीनीलकण्ठदीक्षित विरचितः

॥ श्रीशान्तिविलासः ॥

ஓம்

மஹாகவி ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இயற்றிய

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

वंशे कस्मिन्नजनिषि कयोः पुत्रतामग्रहीपं
कत्यौपं तदपि कतिधा तच्च सद्भ्यः कतिभ्यः ।
किं नाद्राक्षं व्यसनमपि वा किं सुखं नान्वभूवं
नोपारंसीत्तदपि हृदयं कीदृशो मे विपाकः ॥ १ ॥

வம்ஶே கஸ்மின்ன ஜனிஷி கயோ: புத்ரதாமக்3ர ஹீஷம்
கத்யஸ்ரௌஷம் தத3பி கதிதா4 தச்ச ஸப்4த கதிப்4ய: |
கிம் நாத்3ரக்ஷம் வ்யஸனமபி வா கிம் ஸுக2ம் நான்வபூ4வம்
நோபாரம் ஸீத்தத3பி ஹ்ருத3யம் கீத்3ருஶோ மே விபாக: || (1)

கஸ்மின் வம்ஸே = எந்த வம்சத்தில்; **அஜனிஷி =** பிறந்தேன்; **கயோ: =** எந்த மாதா பிதாக்களுக்கு; **புத்ரதாம்** = புத்ரனாயிருத்தலை; **அக்3ரஹீஷம்** = அடைந்தேன்; **கதி அஸ்ரௌஷம்** = எவ்வளவு (நல்ல விஷயங்களை) கேட்டிருக்கிறேன்; **தத3பி கதிதா4** = அதுவும் எத்தனை விதமாக; **தச்ச கதிப்4ய: ஸப்4த்ய** = அதுவும் எத்தனை பெரியோர்களிடமிருந்து; **வ்யஸனம்** = கஷ்டத்தை பார்க்கவில்லையா?; **ஸுக2மபி வா** = ஸுகத்தையும் தான்; **கிம் நான்வபூ4வம்** = நான் அனுபவிக்கவில்லையா?; **தத3பி** = ஆனாலும்; **ஹ்ருதயம்** = மனம்; **நோபாரம்ஸீத்** = அடங்கவில்லையே; **மே விபாக: கீத்3ருஶோ** = என் முதிர்ச்சி எவ்விதமானது?

நான் பரிசுத்தமான வம்சத்தில் பிறந்தேன். மஹாத்மாக்களான மாதா பிதாக்களுக்கு புத்திரனானேன், எவ்வளவோ அரிய பெரிய விஷயங்களை எவ்வளவு தடவையோ எத்தனையோ பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன், உலக வாழ்க்கையில் சுகம் துக்கம் எல்லாம் பார்த்தாகி விட்டது. இன்னமும் என் மனம் சாந்திநிலை பெறவில்லை என்றால் என் பரிபாகம் மிகவும் இகழத்தக்கதே.

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

குறிப்பு:- ஸ்ரீமான் நீலகண்ட தீக்ஷிதர் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அவர்களின் தம்பி பேரன். ஸ்ரீ நாராயண தீக்ஷிதா அவர்களுக்கு பூமிதேவியிடம் பிறந்தவர். வேங்கடமகி, கீர்வாண யோகீந்திரர் முதலியவர்களின் சிஷ்யர். மதுரையில் திருமலை நாயகருக்கு மந்திரி பதவி வஹித்தவர்.

पादौ मे स्तः परमचतुरौ कीकटानेव गन्तुं
वागप्यास्ते निभृतमनृतान्येव वक्तुं वांसि ।
मीमांसन्ते मम च मतयो दोपदृष्टौ परेपां
पॉर्मूकः पशुरपि भवाम्यात्मनीने तु कृत्ये ॥ २॥

பாதெ3ள மே ஸ்த: பரமசதுரௌ கீகடானேவ க3ந்தும்
வாக3ப்யாஸ்தே நிப்4ருதம் ந்ருதாந்யேவ வக்தும் வசாம்ஸி ।
மீமாம்ஸந்தே மம ச மதயோ தோ3பத்3ருஷ்டௌ பரேஷாம்
பங்கூ3ர்மூக: பஶூரபி ப4வாம்யாத்மநீனே து க்ருத்யே ॥ (2)

மே = என்; **பாதெ3ள =** கால்கள்; **கீகடான் ஏவ** = சந்து வழிகளிலேயே; **க3ந்தும்** = செல்வதற்கு; **பரமசதுரௌ** = மிக்க திறமையுள்ளவைகளாக; **ஸ்த:** = இருக்கின்றன; **நிப்4ருதம்** = கள்ளத்தனமாக; **அன்ருதாநி** = பொய்யான; **வசாம்ஸி ஏவ** = மொழிகளையே; **வக்தும்** = உரைப்பதற்கு; **வாக3பி** = பேசும் திறமையும் இருக்கிறது; **மம** = எனது; **மதயக்ஷ்ச** = யோசனைகளும்; **பரேஷாம்** = பிறருடைய; **தோஷத்ருஷ்டௌ** = தோஷங்களைக் கண்டுபிடிப்பதில்; **மீமாம்ஸந்தே** = ஆழ்ந்த கருத்துடைய வைகளாயிருக்கின்றன; **ஆத்மநீனே** = நான் நலம்பெற உதவும்; **க்ருத்யே து** = காரியத்திலோ; **பங்கூ3:** = முடவனாயும்; **மூக:** = ஊமையாயும்; **பஶூரபி** = நாற்கால் ஜந்துவாயும் (அஃறிணைப் பொருளாயும்); **பவாமி** = இருக்கிறேன்.

மனோ வாக் காயங்களால் நான் தீய விஷயங்களையே நாடினேனே யொழிய நல்ல காரியங்களைச் செய்யவில்லை. கெட்ட பாதைகளில் ஸாமர்த்தியமாய் ஸஞ்சாரம் செய்தேன். யாரும் அறியாவண்ணம் பொய்யுரையாடுவதில் திறமைவாய்ந்த வாக்கு எனக்கு உண்டு. என் புத்தியோ பிறர் பிழையை ஆராய்ந்தறிவதில் வெகு தீவரமாக வேலை செய்கிறது. ஆனால், என் நல்ல கதிக்கான காரியங்களுக்கு, நான் முடவனாயும், ஊமையாயும், மிருகமாயும் ஆனேன்.

குறிப்பு:- சரீரத்தினால் தேவஸேவை குருஸேவைகளையும், வாக்கினால் ஸத்திய விரதத்தையும். மனதினால் ஈச்வர தியானத்தையும் அனுஷ்டித்து என்னுடைய பரலோக ஹிதத்தைத் தேடிக் கொள்ளவில்லை.

यामाराद्धुं न गणितमिदं जीवितं वा धनं वा
यस्याः प्रीतिर्मनसि कलिता ज्यायसी मोक्षतोऽपि ।
सैवेदानी वयसि चलिते संग्रहीणे च वित्ते
तूलायापि त्रिपुरहर मां मन्यते नैव भार्या ॥ ३ ॥

யாமாராத்3து4ம் ந க3ணிதமித3ம் ஜீவிதம் வா த4னம் வா
யஸ்யா: ப்ரீதிர் மனஸி கலிதா ஜ்யாயஸீ மோக்ஷதோऽபி ।
ஸைவேதா3நீம் வயஸி சலிதே ஸம்ப்ரஹீணே ச வித்தே
தூலாயாபி த்ரிபுரஹர மாம் மந்யதே நைவ பா4ர்யா ॥ (3)

யாம் = எவளை; **ஆராது4ம்** = திருப்தி செய்து வைப்பதன் பொருட்டு; **இத3ம்** = இந்த; **ஜீவிதம் வா** = உயிரோ; **த4னம் வா** = செல்வமோ; **ந க3ணிதம்** = (பெரிதெனப்) பாராட்டப்படவில்லையோ; **யஸ்யா** = எவளுடைய; **ப்ரீதிர்** = அன்பு; **மோக்ஷதோऽபி** = மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும்; **ஜ்யாயஸீ** = பெரிதாக; **மனஸி** = மனதில்; **கலிதா** = கருதப்பட்டதோ; **ஸா ஏவ பா4ர்யா** = அதே மனைவி; **இதா3னீம்** = இப்பொழுது; **வயஸி** = வயதும்; **சலிதே** = சென்று; **வித்தே ச** = செல்வமும்; **ஸம்ப்ரஹோணே** = குறைந்தவுடன்; **த்ரிபுரஹர** = ஏ ஈச்வர (திரிபுரங்களை யெரித்தவரே)| **மாம்** = என்னை; **தூலாய அபி** = இலவம்பஞ்சிற்குச் சமானமாகக் கூட; **நைவ மந்யதே** = மதிக்கவேயில்லை.

உயிரையும் பணத்தையும் லக்ஷியம் செய்யாமல் எவளைத் திருப்தி செய்வித்து வந்தேனோ, எவள் காட்டும் அன்பை மோக்ஷசுகத்திற்கு மேற்பட்ட சுகம் கிடைத்தது என்று எண்ணியிருந்தேனோ, அந்தப் பெண்டாட்டியே இப்போது பணமும் குறைந்து வயதும் ஆகிவிட்டபடியால் என்னைப் பஞ்சிற்கும் தாழ்ந்தவன் என்று நினைக்கிறாள். ஈச்வரா! நான் என்ன செய்வேன்?

कृत्वा पापान्यपि खलु मया पोषिताशैशवे ये
निद्राहारावपि विजहता शिक्षिता ये कलासु ।
प्रादुर्भूतास्स्वयमिव हि ते प्राक्तनादृष्टलब्ध-
प्रज्ञोन्मेषा इव च तनया न स्मरन्त्यात्मनोऽपि ॥ ४ ॥

க்ருத்வா பாபாந்யபி க2லுமயா போஷிதாஶ்ஶைஸவே யே
நித்3ராஹாராவபி விஜஹதா ஶிக்ஷிதா யே கலாஸு ।
ப்ராது3ர்பூ4தாஸ் ஸ்வயமிவ ஹி தே ப்ராக்தநாது3ருஷ்ட லப்3த4
ப்ரஜ்ஞோந்மேஷா இவ ச தநயா ந ஸ்மரந்த்யாத்மனோऽபி ॥ (4)

பாபாந்யபி க^{2}லு = பாவச் செயல்களையும்; **க்ருத்வா** = செய்து; மயா = என்னால்; **யே** = எவர்கள்; **ஸௌஷாவே** = இளைமைப் பருவத்தில்; **போஷிதா:** = வளர்க்கப்பட்டார்களோ; **நித்^{3}ராஹாரௌ அபி** = தூக்கம் ஊண் இவற்றையும்; **விஜஹதா** = துறந்த (என்னால்); **யே** = எவர்கள்; **கலாஸு ஶிக்ஷிதா** = வித்யாப்யாஸம் செய்விக்கப்பட்டனரோ; **தே ஹி தனயா:** = அந்தப்பிள்ளைகளோ என்றால்; **ஸ்வயம்** = தாமாகவே; **ப்ராது^{3}ர் பூ^{4}தாஇவ** = உதித்தவர்கள் போலவும்; **ப்ராக்தனா த்^{3}ருஷ்ட லந்த^{4}ப்ரஷோன்மேஷா இவ ச** = ஜன்மாந்தர புண்ணியத்தால் கிடைத்த புத்தி மலர்ச்சியை யுடையவர்கள் போலவும் (பாவித்துக்கொண்டு); **ஆத்மனோபி** = தங்களையே; **ந ஸ்மரந்தி** = மறந்திருக்கின்றனர்.

பாபத்தொழில்களைப் புரிந்து பணம் சம்பாதித்து எந்தப்புத்திரர்களை வளர்த்தேனோ, எவர்களுக்கு மிக்க சிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு என் சரீர சிரமத்தையும் பார்க்காமல் வித்யாப்யாஸம் செய்வித்தேனோ, அந்தப் புத்திரர்கள் தாங்களே ஆகாயத்திலிருந்து குதித்தவர்கள் போலவும் ஜன்மாந்தர வாஸனை யாலேயே தாங்கள் வித்வத்தை யடைந்தவர்கள் போலவும் தங்களை பாவித்துக் கொண்டு நன்றி மறந்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

दाराः पुत्राः परमसुहृदो बान्धवाः किंकरा वा
स्वमावस्थास्वपि च विरहं ये मया न क्षमन्ते ।
अत्यासन्ने तपनतनयस्याज्ञया दूतवर्गे
तेष्वेकोऽपि स्मरहर न मे गन्तुमन्वस्ति जन्तुः ॥५॥

தா^{3}ரா: புத்ரா: பரமஸுஹ்ருதோ^{3} பா^{3}ந்த^{4}வா: கிங்கரா வா
ஸ்வப்னாவஸ்தா^{2}ஸ்வபி ச விரஹம் யே மயா ந க்ஷமந்தே ।
அத்யாஸன்னே தபநதநயஸ்யாஜ்ஞயா தூ^{3}தவர்கே^{3}
தேஷ்வேகோ஽பி ஸ்மரஹர ந மே க^{3}ந்துமந்வஸ்தி ஜந்து: ॥ (5)

யே தா^{3}ரா: = எந்த பார்யை; **புத்ரா:** = புத்திரர்கள்; **பரமஸுஹ்ருத^{3}:** = நெருங்கிய நண்பர்கள்; **பா^{3}ந்த^{4}வா:** = பந்துக்கள்; **கிங்கரா: வா** = அல்லது சேவகர்கள்; **ஸ்வப்னாவஸ்த்^{2}ஸு அபி** = ஸ்வப்னத்திலே கூட; **மயா விரஹம்** = என் பிரிவை; **ந க்ஷமந்தே** = ஸஹிக்கமாட்டார்களோ; **ஸ்மரஹர** = ஏ ஈச்வர (மன்மதனை எரித்தவரே)!; **தேஷு ஏகோ஽பி ஜந்து:** = அவர்களில் ஒரு பிராணிகூட; **தபநதநயஸ்ய** = (சூரியனின் புத்திரனான) யமனின்; **ஆஞ்ஞயா** = கட்டளையினால்; **தூ^{3}தவர்க^{3}** = தூதர்கள்; **அத்யாஸன்னே** = கிட்ட நெருங்கும் தருணத்தில்; [**அத்யா ஆஸன்னே** = என்றும் பாடம், பொருள் ‘இப்போது கிட்ட நெருங்குகையில்’]; **அனுக^{3}ந்தும்** = பின்தொடர்வதற்கு; **மே** = எனக்கு; **நாஸ்தி** = இல்லை.

பிள்ளை, பெண்டாட்டி, பந்துமித்திரர்கள் முதலியவர்கள் என் மேலுள்ள அபிமானத்தால் என்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டார்கள் என்றாலும், யமதூதர்கள் வந்து என்னை அழைக்கும்போது அவர்களில் ஒருவர்கூட என் பின்னே வரமாட்டார்கள்.

குறிப்பு:- 'ஸ்மரஹா' என்றதால் காமனை யொழித்த நீரே என்னுடைய மோஹாதிகளை நீக்கி நற்கதியளித்துக் காக்க வேண்டும் என்பது தோன்றும்.

राज्ञो भृत्या यदि परिचिता देशिकस्यैष लाभो
राजद्वारे यदि खलु गतं नैमिशे तत्प्रविष्टम् ।
राजा दृष्टोऽथ च यदि परं ब्रह्म साक्षात्कृतं त-
त्यक्तो देहो यदि नृपकुले मादृशां सोऽपवर्गः ॥६॥

ராஜ்ஞோ ப்[4]ருத்யா யதி[3] பரிசிதா தே[3]ஶிகஸ்யைஷ லாபோ[4]
ராஜத்[3]வாரே யதி[3] க[2]லு க[3]தம் நைமிஶே தத்ப்ரவிஷ்டம் ।
ராஜா த்[3]ருஷ்டோத[2] ச யதி பரம் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்க்ருதம் தத் -
த்யக்தோ தே[3]ஹோ யதி[3] ந்ருபகுலே மாத்[3]ருஶாம் ஸோऽபவர்க[3]: ॥ (6)

மாத்[3]ருஸாம் = என் போன்றவர்களுக்கு; **ராஜ:** = அரசனுடைய; **ப்[4]ருத்யா** = வேலைக்காரர்கள்; **பரிசிதா: யதி[3]** = பழகியவர்களானால்; **ஏஷ:** = இதுவே; **தே[3]ஸிகஸ்ய லாப[4]:** = ஸத்குருவையடைந்ததாகின்றது.; **யதி[3] க[2]லு ராஜத்[3]வாரே க[3]தம்** = அரசன் இருப்பிடத்தின் வாயிலில் புகுந்துவிட்டாலோ; **தத்** = அதுவே; **நைமிஸே ப்ரவிஷ்டம்** = நைமிசாரண்ய ப்ரவேசமாகும்; **அத[2] ச** = இன்னமும்; **ராஜா யதி[3] த்ருஷ்ட:** = அரசனை தரிசனம் செய்துவிட்டாலோ; **தத்** = அதுவே; **பரம் ப்[3]ரஹ்ம: ஸாக்ஷாத்க்ருதம்** = பரப்பிரும்மத்தைக் கண்ணெதிரிலே கண்ணெதிரிலே கண்டதாகும்.; **ந்ருமகுலே** = ராஜக்ருஹத்தில் (ஸேவையில்); **யதி[3] தே[3]ஹ: த்யக்த:** = சரீரம் விட்டகன்றால்; **ஸ: அபவர்க[3]:** = அதுவே மோக்ஷமாகும்.

ராஜஸேவை செய்துகொண்டிருந்த எனக்கு, அரண்மனை உத்யோகஸ்தர் களின் நட்பே குருவையடைதல்; அரண்மனை வாசலில் நுழைதலே நைமிசாரண்யம் புகுதல்; ராஜதரிசனமே பிரும்ம ஸாக்ஷாத்காரம்; அரசன் வீட்டில் பிராணனை விடுவதே மோக்ஷமாகும்.

பிரும்ம ஸ்வரூபத்தை யுபதேசம் செய்யும் ஸத்குருவை யடைந்து உபதேசம் பெற்று, புண்ணியாத்மாக்கள் இருக்கும் நைமிசாரண்யத்தில் தியான ஸமாதியை ஸாதித்து, பிரும்மத்தை யறிந்து முக்தனாக ஆகவேண்டியிருக்க, நான் ராஜஸேவையைப் பெரிதாக எண்ணி காலங்கழித்து விட்டேன் என்று பரிதபிக் கின்றார் கவி.

நைமிசாரண்யம் - மஹாத்மாக்கள் வசிக்குமிடம்; அங்கு பாரதம் முதலிய புண்ய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, அவர்கள் ஞான வைராக்யங்களை ஸாதிப்பார்கள்.

यत्तीर्थानामटनमथ यत्पूजनं देवताना-
मिष्टापूर्तव्यसनमपि यद्यच्च दाक्ष्यं कलासु ।
अर्थप्राप्त्यौपायकमखिलं जायते मादृशा त-
त्ते चाप्या धरणिशरणा भूमिभृत्सात्कृता वा ॥७॥

யத்தீர்தா^{2}னாமடனமத^{2} யத்பூஜனம் தே^{3}வதானா -
மிஷ்டாபூர்(த்)தவ்யஸனமபி யத்ருபச்ச தா^{3}க்ஷ்யம் கலாஸு ।
அர்தப்ராப்த்ரௌ பயிகமகி^{2}லம் ஜாயதே மாத்ருஸாம் தத்
தே சாப்யர்தா^{2} த^{4}ரணிஶரணா பூ^{4}மிப்^{4}ருத்ஸாத்க்ருதா வா ॥ (7)

மாத்ருஷாம் = என்போன்றவர்களுக்கு; **யத்தீர்தா^{2}னாம் அடனம்** = தீர்த்தாடனமென்ன; **யத் தே^{3}வதானாம் பூஜனம்** = தெய்வ பூஜை யென்ன; **யத் அபி இஷ்டாபூர்தவ்யஸனம்** = யக்ஞம் செய்தல் குளம் வெட்டுதல் முதலியனவற்றில் ஆவல் அடைவதென்ன; **யச்ச கலாஸு தா^{3}க்ஷ்யம்** = வித்யைகளில் ஸாமர்த்தியமென்ன; **தத் அகி^{2}லம்** = அவ்வளவும்; **அர்த்த^{2}ப்ராப்த்யௌபயிகம்** = பணம் ஸம்பாதிப்பதற்கே உபாயமாக; **ஜாயதே** = ஆகின்றது; **தே சாபி அர்த்தா^{2}:** = அந்தப் பணங்களோ; **த^{4}ரணிஶர்ணா:** = பூமியில் அடைக்கலம்; **பூ^{4}மிப்^{4}ருத்ஸாத்க்ருதா: வா** = பூமியை யாள் பவருக்காவது அர்ப்பணம்.

பணத்தைப் பிரதானமாக எண்ணும் என் போன்றவர்களுக்கு க்ஷேத்திரங் களைச் சுற்றுவது, பகவானைப் பூஜிப்பது யக்ஞம் செய்வது, குளம் வெட்டுவது முதலிய தரும காரியங்கள் செய்வதும், சாஸ்திரப்பயிற்சி முதலிய யோக்யதையும், பணத்தை ஸம்பாதிப்பதற்கு உபாயமாயிற்றே தவிர, ஆத்மார்த்தமாகப் பிரயோஜனப் படவில்லை. அப்படிச் சேர்த்த பணம் தான் என்ன வாயிற்று? பூமியில் (திருடர் களுக்கு பயந்து) புதைக்கப்பட்டது; அல்லது, அரசர்களுக்கு (காணிக்கை யாகவோ பறிமுதல் செய்யப்பட்டோ) அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது.

குறிப்பு:- இக்கலியில், நற்காரியங்களைச் செய்து ஈசுவரர்க்கு அர்ப்பணஞ் செய்யாமல் நற்காரியங்களைக்கொண்டே பணம் சம்பாதிக்க எத்தனிக்கிறார்கள்; அது புத்தியீனம் என்பது கருத்து.

आकौमाराद्गुरुचरणशुश्रूषया ब्रह्मविद्या-
खास्थायास्थामहह महतीमार्जितं कौशलं यत् ।
निद्राहेतोर्निशिनिशि कथाः शृण्वतां पार्थिवानां
कालक्षेपौपयिकमिदमप्याः कथं पर्यणसीत् ॥ ८॥

ஆகௌமாரா த்க்கு^{3}ருசரண ஶுஶ்ரூஷயா ப்^{3}ரஹ்ம வித்^{4}யா -
ஸ்வாஸ்தா^{2}யாஸ்தாமஹஹ மஹதீமார்ஜிதம் கௌஶலம் யத் ।
நித்^{3}ரோஹேதோர்நிஶிநிஶி கதா^{2} ஸ்ருண்வதாம் பார்தி^{2}வானாம்
காலக்ஷேபௌபயிகமித^{3} மப்யா: கத^{2}ம் பர்யணம்ஸீத் ॥ (8)

ஆகௌமாராத் = வாலியப் பிராயத்திலிருந்து; **கு^{3}ருசரண ஶுஶ்ரூஷயா** = குருக்களுக்குப் பணிவிடைசெய்து; **மஹதீம்** = பெரிய; **ஆஸ்தா^{2}ம்** = ஆவலை; **ஆஸ்தா^{2}ய** = அடைந்து; **ப்^{3}ரஹ்ம வித்யாஸு** = வேதாந்த சாஸ்திரத்தில்; **ஆர்ஜிதம் யத் கௌஶலம் =** ஆஸம்பாதிக்கப்பட்ட யாதொரு பயிற்சியுண்டோ; **இத^{3}மபி** = இதுவும் கூட; **ஆ: கத^{2}ம்** = அந்தோ கஷ்டம்; **நித்^{3}ராஹேதோ:** = தூக்கம் வரும்பொருட்டு; **நிஶிநிஶி** = இரவுகளில்; **கதா:** = கதைகளை; **ஸ்ருண்வதாம்** = கேட்கின்ற; **பார்தி^{2}வானாம்** = அரசர்களுக்கு; **காலக்ஷேபௌபயிகம்** = பொழுது போக்கிற்குச் சாதனமாக வல்லவா; **பர்யணம்ஸீத்** = முடிந்தது.

வெகு சிரமப்பட்டு வித்யைகளை அப்யஸித்து முடிவில் அரசர்கள் தூக்கத்திற்குக் கதைசொல்லும் ரீதியில் அவைகளை உபயோகித்து வருகிறோம், என்ன பரிதாபம்!

छाया तोयं वसनमशन वाहनं दीपिका वा
केतुं यस्मिन् किल न सुलभं किंचिदप्येषु मत्यैः ।
तस्मिन् दूरे पथि तनुभृतां सर्वथैवाभिगम्ये
प्रस्थानाह कमपि तु विधि घसरा न स्मरामः ॥९॥

சாயா தோயம் வஸனமஶனம் வாஹனம் தீ^{3}பிகா வா
க்ரேதும் யஸ்மின் கில ந ஸுலப^{4}ம் கிஞ்சித^{3}ப்யேஷு மர்த்யை: ।
தஸ்மின் தூ^{3}ரே பதி^{2} தனுப்^{4}ருதாம் ஸர்வதை^{2}வாமிக^{3}ம்யே
ப்ரஸ்தா^{2}னார்ஹம் கமபி து விதி^{4}ம் க^{4}ஸ்மரா ந ஸ்மராம: ॥ (9)

சா^{2}யா = நிழல்; **தோயம்** = நீர்; **வஸனம்** = ஆடை; **அஶனம்** = ஆகாரம்; **வாஹனம்** = வாகனம்; **தீ^{3}பிகா வா** = விளக்கு; **ஏஷு** = இவைகளில்; **கிஞ்சித^{3}பி** = ஒன்றுகூட; **யஸ்மின் கில** = எந்த (வழியில்) இடத்தில்; **க்ரேதும்** = வாங்குவதற்கு; **மர்த்யை:** = மனிதர்களால்; **ந ஸுலப^{4}ம்** = முடியாதோ; **தனுப்^{4}ருதாம்** = மனிதர்களால்; **ஸர்வதா^{2}** = அவச்யம்; **அபி^{4}க^{3}ம்யே** = செல்லவேண்டிய; **தஸ்மின்** = அத்தகைய; **தூ^{3}ரே பதி^{2}** = நீண்ட வழியில்; **ப்ரஸ்தா^{2}னார்ஹம்** = பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய; **கமபி து வித^{4}ம்** = ஒருவிதமான ஏற்பாட்டையும்; **க^{4}ஸ்மரா:** = தின்பதே தொழிலாகவுடைய நாம்; **ந ஸ்மராம:** = சிந்திக்கவில்லை.

உண்டுகளித்துவரும் நாம் ஜீவனுக்கு முக்கியமான பசியாறுதல், தாகசாந்தி, வஸிக்க நிழல், உடை, வெளிச்சம், வாஹனம் முதலிய ஸௌகரியங்கள் இன்று இருப்பவை போல் இறந்த பின்பும் நமக்கு ஏற்படும்படியாக, தேச காலங்களை யனுஸரித்து ஸத்பாத்திரங்களில் தானம் செய்து வைக்காதது அறியாமை. இங்கு

கொடுத்தால் மட்டுமே இவை அங்கு கிடைக்குமேயொழிய, அங்கு சென்று விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ள முடியாது. அவ்வழி செல்வதும் செல்லாததும் நம் இஷ்டப்படி அன்று, போய்த்தான் தீரவேண்டும்.

आकर्ण्यन्ते तपनतनयग्रामसंलापघोषा
मन्दं मन्दं हसति निहितः कालपाशोऽपि कण्ठे ।
आपृच्छन्ते कृतजिगमिषासंभ्रमाः प्राणवाताः
नैवेदानीमपि विषयवैमुख्यमभ्येति चेतः ॥१०॥

ஆகர்ண்யந்தே தபனதனய க்3ராமஸல்லாப தோ4ஷா
மந்த3ம் மந்த3ம் ஹ்ரஸதி நிஹித: காலபாஶோऽபி கண்டே2 |
ஆப்ருச்ச2ந்தே க்ருதஜிக3மிஷாஸம் ப்4ரமா: ப்ராணவாதா:
நைவேதா3நிமாபி விஷயவை முக்2யம் ப்4யேதி சேத: || (10)

தபனதனய க்3ராமஸல்லாப கோ4ஷா: = யமபுரத்தில் தூதர்கள் பேசிக் கொள்ளும் சத்தங்கள்; **ஆகர்ண்யந்தே** = காதில் விழுகின்றன; **கண்டே2** = கழுத்தில்; **நிஹித:** = போடப்பட்ட; **காலபாஶோऽபி** = யம பாசமும்; **மந்த3ம் மந்த3ம்** = கொஞ்சம் கொஞ்சமாக; **ஹ்ரஸதி** = குறுகி வருகிறது; [**க்3ரஸதி** என்று பாடமானால், பொருள் 'பிடித்திழுக்கின்றது']; **க்ருதஜிக3மிஷாஸம் ப்4ரமா:** = வெளியேறத் துடிக்கும்; **ப்ராணவாதா:** = பிராணன்கள்; **ஆப்ருச்ச2ந்தே** = உத்தரவு கேட்கின்றன; **இதா3னீம் அபி** = இப்பொழுது கூட; **சேத:** = மனது; **விஷயவை முக்2யம்** = சிற்றின்பப் பற்றுதலிலிருந்து ஒழிவை; **ந அப்4யேதி** = அடையவில்லை.

வாஸனா பலத்தால் இந்திரிய விஷயங்களில் உழலும் சித்தத்திற்கு, யமதூதர்களின் ஆரவாரம் காதில் விழும் போதும் காலபாசம் கழுத்தை இறுக்கி நெருக்கும் போதும் பிராணன்கள் வெளிக் கிளம்பத் துடிக்கும்போதும் கூட, விரக்தி யேற்படுவதில்லை.

चक्षुष्यन्धे चलति दशने श्मश्रुणि श्वेतमाने
सीदत्यङ्गे मनसि कलुपे कम्पमाने कराग्रे ।
दुतरेतैर्दिनकरभुवः शश्वदुबोध्यमाना-
स्वातुं देहं तदपि भिषजामेव सान्त्वं वदामः ॥११॥

சக்ஷுஷ்யந்தே4 சலதி த3ஶனே ஶ்ம்ஶ்ருணி ஶ்வேதமானே
ஸீத்3யங்கே3 மனஸி கலுஷே கம்பமானே கராக்3ரே |
தூ3தைரேதைர் தி3னகரபு4வ ஶஶ்வ து3ப்3த்4யோயமானா-
ஸ்த்ராதும் தே3ஹம் தத3பி பி4ஷஜாமேவ ஸாந்த்வம் வதா3ம: || (11)

சக்ஷுஷி அந்தே4 = கண் ஒளியிழந்து; **த3ஸனே சலதி** = பல் ஆட்டம் கண்டு; **ஶ்மஶ்ருணி ஸ்வேதமானே** = மீசை வெளுத்து; **அங்கே3 ஸீத3தி** = அங்கம் சோர்வடைந்து; **மனஸி கலுஷே** = மனம் கலங்கி; **கராக்3ரே கம்பமானே** = நுனிக்கை நடுக்கமுற்றுப் போன போது; **ஏதை: தி3னகரபு4வ: தூ3தை:** = இந்த யமதூதர்களால்; **ஶஶ்வத்** = அடிக்கடி; **உத்3வோத்4யமானா:** = (காலம் குறுகியதென்று) ஞாபகப்படுத்தப்பட்ட நாம்; **தத3பி** = அப்படி இருந்தும்; **தே3ஹம்** = சரீரத்தை; த்ரா**தும்** = ரக்ஷிக்க; **பி4ஷஜாம் ஏவ** = வைத்தியர்களுக்கே; **ஸாந்த்வம்** = நல்லவார்த்தையை; **வதா3ம:** = சொல்லுகிறோம்.

இந்திரியங்கள் ஒடுங்கிவிட்டன; கண்ணை மறைத்து, பற்களை ஆட்டிவைத்து, தலை நரையைத் தந்து, உடம்புக்கு பல ஹீனத்தைக் கொடுத்து, மனதைக் குழப்பி, கைகளை நடுங்கச்செய்து, விருத்தாப்பியம் மேலிட்டபோது, தினம் வந்து யமதூதர்கள் எச்சரிக்கை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் காலத்திலும், சரீரத்தை எப்படியாவது காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கொள்கையினால் வைத்தியர்களை யுபசரித்து நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிறோமேயொழிய, ஈச்வரனை நினைப்பதே யில்லை.

शान्तो बहिर्जठरपिठरे संस्थिता कामवार्ता
धावं धावं दिशि दिशि शनैरिन्द्रियाश्वा निपेतुः ।
एवं दैवादुपरममगादेष मे वैरिवर्ग-
श्चेतस्त्वेकं न वशमयते किं करोमि व यामि ॥१२॥

ஶாந்தோ வன்ஹிர் ஜட2ரபிட2ரே ஸம்ஸ்தி2தா காமவார்(த்)தா
தா3வம் தா3வம் தி3ஶி தி3ஶி ஶனைரிந்த்3ரியாஶ்வா நிபேது: ।
ஏவம் தை3வாது3ப மம கா3தே3ஷ மே வைரிவர்கஶ்
சேதஸ்த்வேகம் ந வஶமயதே கிம் கரோமி க்வ யாமி ॥ **(12)**

ஜட2ரபிட2ரே = வயிற்றில்; **வஹ்னி** = (ஜாடர) அக்னி; **ஶாந்த** = அணைந்துவிட்டது; **காமவார்த்தா** = ஸ்திரீ சபலம் என்ற பேச்சே; **ஸம்ஸ்தி2தா** = அற்றுப்போய்விட்டது; **தி3ஸி தி3ஸி** = பல திசைகளில்; **தா3வம் தா3வம்** = ஓடியோடி; **ஸானை:** = வரவர; **இந்த்3ரியாஶ்வா:** = புலன்களாகிற குதிரைகள்; **நிபேது:** = விழுந்துவிட்டன; **ஏவம்** = இவ்விதமாக; **தை3வாத்** = தெய்வச் செயலாகர்; **மே** = எனது; **ஏஷ: வைரிவர்க3:** = இந்த விரோதிக் கூட்டம்; **உபரமம்** = ஒழிவை; **அகா3த்** = அடைந்தது; **சேத: ஏகம் து** = மனம் ஒன்று மட்டும்; **ந வஶம் அயதே** = கட்டுப்படவில்லை; **கிம் கரோமி** = என்ன செய்வேன்?; **க்வ யாமி** = எங்கு செல்வேன்?

மூப்பில் இந்திரியங்கள் ஒருவாறு திறம் குன்றித் தாமாகவே சோர்ந்து விழுந்துவிட்டன. ஜீரணசக்தி போய்விட்டது. காமபோகங்களை யனுபவிப்பதில் ஆசையும் ஒழிந்து விட்டது. இவ்விதம் விரக்திக்கு விரக்திக்கு இடையூறுகளா

யிருந்த புலன்கள் அடங்கிவிட்டன என்றாலும், சித்தம் ஒன்றுமட்டும் கட்டுப்படாமல் பலவாறு கெட்டலைந்து திண்டாடுகிறது. இதற்கு என்ன பரிஹாரத்தைத் தேடுவேன்?

नानोपायैर्दिशि दिशि धनान्यर्जयित्वा व्ययित्वा
सम्यक् संपादितमिदमहो स्थौल्यमेकं शरीरे ।
श्रुत्वा श्रुत्वा बहुजनमुखादायुपैतावताऽपि
प्राप्तं दर्शावधितिमिरवदाढमज्ञानमेकम् ॥ १३ ॥

நானோபாயைர் தி^{3}ஶி தி^{3}ஶி த^{4}னான்யர் ஜயித்வா வ்யயித்வா
ஸம்யக் ஸம்பாதி^{3}தமித^{3}மஹோ ஸ்த்^{2}ரௌல்யமேகம் ஶரீரே ।
ஷ்ருத்வா ஷ்ருத்வா ப^{3}ஹுஜனமுகா^{2}தா^{3}யுஷை தாவ தாபி
ப்ராப்தம் த^{3}ர்ஶாவதி^{4} திமிரவதா^{3} ட^{4}மஜ்ஞானமேகம் ॥ (13)

நானோபாயை: = நபலவித உபாயங்களால்; **தி^{3}ஶி தி^{3}ஶி** = பல திக்குகளிலும்; **த^{4}னானி** = தனங்களை; **அர்ஜ்யித்வா** = ஸம்பாதித்து; **வ்யயித்வா** = செலவும் செய்துவிட்டு; **ஶரீரே** = சரீரத்தில்; **இத^{3}ம்** = இந்த; **ஸ்தௌ^{2}ல்யம் ஏகம்** = பருமன் ஒன்றுமட்டும்; **ஸம்யக்** = நன்றாக; **ஸம்பாதி^{3}தம்** = அடையப்பட்டது; **அஹோ** = கஷ்டம்; [**இஹ** = 'இங்கே' என்றும் பாடமுண்டு] **ஏதாவதா ஆயுஷ அபி** = இவ்வளவு வயதில்; **ப^{3}ஹுஜனமுகா^{2}த்** = பலர் முகமாக; **ஷ்ருத்வா ஷ்ருத்வா** = அடிக்கடி (தேகம் நிலையற்றது, தர்மமே பெரிது என்று) கேட்டு; **த^{3}ர்ஶாவதி^{4}தி மிரவத்** = அமாவாசையை முடிவாகவுடைய இருள் போன்ற; **கா^{3}ட^{4}ம்** = அடர்ந்த; **அஞ்ஞானம் ஏகம்** = அறிவீனம் ஒன்று மட்டும்; **ப்ராப்தம்** = அடையப்பட்டது.

பல முறைகளில் ஈடுபட்டுப் பணங்களைச் சம்பாதித்து பல துறைகளில் செலவும் செய்து ஆகிவிட்டது. முடிவில் நம்மிடம் தங்கிய தென்னவெனில், இப்பெருந் தொந்தி ஒன்றே. மேலும் பல பேர்களிடம் பல சாஸ்திர தத்துவங்களையும் தெரிந்துகொண்டோம். ஆனால், அதனால் ஒரு பலனையும் அடையவில்லை. அஞ்ஞானம் திரள் திரளாகக் குவிந்து நம்மை மூடிக்கொண்டிருப்பது தான் மிச்சம்.

क्वक्षन्ते मां वचन शयितं किंकरा दण्डपाणे-
रोक्षन्तां वा तदपि मयि किं कुर्युरुदामवृत्ते ।
कुर्युः किंचित्प्रसभमपि वा घातयिष्यामि राजे-
त्यन्तधैर्य परमिह वहन्नन्तकं न स्मरामि ॥ १४ ॥

க்வேக்ஷந்தே மாம் க்வசன ஶயிதம் கிங்கரா த³ண்டபாணே -
ரீக்ஷந்தாம் வா தத³பி மயி கிம் குர்யுருத்³தா³மவ்ருத்தே ।
குர்யு: கிஞ்சித் ப்ரஸப⁴மபி வா தா⁴தயிஷ்யாமி ராஜ்ஞே -
த்யந்தர்தை⁴ர்யம் பரமிஹ வஹன்னந்தகம் ந ஸ்மராமி ॥ (14)

க்வசன ஶயிதம் மாம் = எங்கேயோ (ஒரு மூலையில்) படுத்திருக்கும் என்னை; **த³ண்டபாணே** = யமனுடைய; **கிங்கரா:** = தூதர்கள்; **க்வ இர்க்ஷந்தே** = எங்கு பார்க்கப்போகிறார்கள்?; **இர்ஷந்தாம் வா** = பார்க்கத்தான் பார்க்கட்டுமே; **தத³பி** = அப்படியும்; **உஹமவ்ருத்தே மார்ய** = யாருக்கும் அடங்காத செய்கையுள்ள என் விஷயத்தில்; **கிம் குர்யு:** = என்ன செய்வார்கள்?; **கிஞ்சித் குர்யு: அபி வா** = ஏதாவது அவர்கள் செய்வதாக வைத்துக் கொண்டாலும்; **ராஜா** = அரசனைக் கொண்டு; **ப்ரஸப⁴ம்** = உடனே; **தா⁴வயிஷ்யாமி** = கொன்றுவிடச் செய்கிறேன்; **இதி** = என்று; **இஹம்** = இந்த விஷயத்தில்; **பரம்** = அதிகமான; **அந்தர்தை⁴ர்யம்** = மனோதைரியத்தை; **வஹன்** = அடைந்து; **அந்தகம்** = யமனை; **ந ஸ்மராமி** = (நான்) கருதவில்லை.

மிருத்யுபயமே இல்லாமல் நான் யதேச்சையாக ஸஞ்சரிக்கிறேன். "நான் யமதூதர்கள் கண்ணில் படாமல் இருக்கலாமல்லவா? அவர்கள், என்னைக் கண்டுகொண்டாலும், நான் தான் யாருக்கும் உட்படாத ஸாஹஸக்காரனாச்சுதே, என்னை அவர்கள் என்ன செய்யமுடியும்? அப்படி அவர்கள் என்னை ஏதாவது ஹிம்ஸித்தால், நாம் அரசனிடம் முறையிட்டுக்கொண்டு அவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்கச் செய்யலாம்" என்று இப்படியெல்லாம் தைரியம் செய்து கொள்ளுகிறேன்.

குறிப்பு:- இவ்விதமெல்லாம் மூடர்கள் நினைத்துக்கொண்டு அசட்டுத் தைரியத்துடன் கடவுளை நினையாமல் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்பது கருத்து.

वेदा वा स्युर्वितथवचना विस्मरेदीश्वरो वा
धर्माधर्मस्थितिविरचनामन्तको वा मृषा स्यात् ।
नित्यो वा स्यामहमिति बहूनुल्लिखन्तः समाधीन्
मेदोवृद्ध्या मुदितमनसः सर्वतो निर्वृताः स्मः ॥१५॥

வேதா³ வா ஸ்யுர் விதத²வசனா விஸ்மரேதீஶ்வரே வா
த⁴ர்மாத⁴ர்மஸ்த²திவிரசனாமந்தகோ வா ம்ருஷா ஸ்யாத் ।
நித்யோ வா ஸ்யாமஹமிதி ப³ஹூநுல்லி க²ந்த: ஸமாதீன்
மேதோ²வ்ருத்³த⁴யா முதி³தமனஸ: ஸர்வதோ நிர்வ்ருதாஸ்ம: ॥ (15)

வேதா³: = வேதங்கள்; **விதத²வசனா:** = பொய்யுரைப்பவைகளாக; **வாஸ்யு:** = இருக்கலா மல்லவா?; **ஈஶ்வர:** = ஈச்வரன்; **த4ர்மாத4ர்மஸ்த2திவிரசனாம்** = தர்மம் அதர்மம் என்று செய்த முறைமையை; **விஸ்மரேத்வா** = மறந்து விடலாமல்லவா?; **அந்தக:** = யமன் (என்பவனே); **ம்ருஷா ஸ்யாத் வா** = பொய்யாயிருக்கலாமல்லவா?;

அஹம் நித்யோவாஸ்யாம் = நான் என்றும் அழிவில்லாதவனாக இருக்கலாமல்லவா?; **இதி** = என்று; **ப3ஹூன்** = பல; **ஸமாதீன்** = ஸமாதானங்களை; **உல்லிக2ந்த:** = கல்பனை செய்துகொண்டு; **மேதோ2வ்ருத்3த4யா** = தேகம் கொழுப்பேறுவதால்; **முதி3தமனஸ:** = மனமகிழ்ச்சியடைந்து; **ஸர்வத:** = எதைப்பற்றியும்; **நிர்வ்ருதா: ஸ்ம:** = சிந்தையற்றவர் களாய் இருக்கிறோம்.

உடம்பில் திமிர் ஏறி, சித்தம் வெறிகொண்டு, 'ஒன்றும் நமக்கு லக்ஷ்யம் இல்லை' என்று சுகித்திருக்கும் நாம், "வேதங்கள் பொய்யாயிருக்கலாம், ஈச்வரன் தான் செய்த ஏற்பாடுகளையே மறந்துவிடலாம், யமன் என்பது விளையாட்டுப் பேச்சாக இருக்கலாம், நாம் இந்த சரீரத்துடன் சிரஞ்சீவியாகவே இருக்கலாம்" என்று இப்படியெல்லாம் மனப்பால் குடித்துக்கொண்டு அதர்மத்தில் மூழ்கியிருக்கிறோம்.

यामे यामे गलति वपुषः स्रंसते सन्धिवन्धः
श्वासे श्वासेऽपि च विचलति क्षीयते दीर्घमायुः ।
भुक्ते भुक्तेऽपि च सुखलवे लुप्यते पुण्यराशिः
कृत्ये कृत्ये निरवधि पुनर्वर्धते पातकं नः ॥ १६ ॥

யாமே யாமே க3லதி வபுஷ: ஸ்ரம்ஸதே ஸத்தி4ப3ந்த4:
ஶ்வாஸே ஶ்வாஸேபிச விசலதி க்ஷீயதே தீ3ர்த4மாயு: |
பு4க்தேபு4க்தேபிச ஸுக2லவே லுப்யதே புண்யராஶி:
க்ருத்யே க்ருத்யே நிரவதி4 புநர்வர்த4தே பாதகம் ந: || (16)

யாமே யாமே க3லதி = ஒவ்வொரு ஜாமம் கழியும்போதும்; **வபுஷ:** = சரீரத்தின்; **ஸத்தி4ப3ந்த4:** = மூட்டுகளின் கட்டு; **ஸ்ரம்ஸதே** = தளர்கின்றது; **அபி ச** = இன்னமும்; **ஶ்வாஸே ஶ்வாஸே விசலதி** = ஒவ்வொரு மூச்சும் வெளிவரும் போது; **தீ3ர்க4ம் ஆயு:** = நீண்ட ஆயுளும்; **க்ஷீயதே** = குறைந்து வருகிறது; **அபி ச** = மேலும்; **பு4க்தே பு4க்தே ஸுக2லவே** = சிறிதளவு சுகத்தை அனுபவிக்க அனுபவிக்க; **புண்யராஶி:** = புண்ணியக் குவியல்; **லுப்யதே** = குன்றுகிறது; **ந:** = நம்முடைய; **க்ருத்யே க்ருத்யே** = ஒவ்வொரு காரியத்திலும்; **பாதகம் புந:** = பாபம் மட்டும்; **நிரவதி4** = எல்லையில்லாமல்; **வத4தே** = வளர்கிறது.

நாழிகைக்கு நாழிகை மூப்பு முதிருகிறது. அதனால் அவயவங்களின் தளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. மூச்சுக்கு மூச்சு நீண்டதான ஆயுளும் குறுகிக்கொண்டே வருகிறது. அனுபவிக்க அனுபவிக்க பூர்வ புண்ணியத்தின் பெருங்குவியலும் நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் பாபம் மட்டும் கணக்கில்லாமல் கூடிவருகிறது.

गन्तव्योऽध्या सकलदुरवस्थानसंपातभूमि-
गत्वा दृश्यस्त्रिभुवनजनायुष्कलान्तः कृतान्तः ।
दृष्टा लभ्या निरयजनिता यातना नैकभेदा
विस्मृत्येदं निखिलमपि तु व्यर्थमायुर्नयामः ॥ १७ ॥

க3ந்தவ்யோத்4வா ஸகலது3ரவஸ்தா2ன ஸம்பாத பூ4மிர்
க3த்வா த்3ருர்யஸ்த்ரி பு4வன ஜனாயுஷ்கலாந்த: க்ருதாந்த: |
த்3ருஷ்ட்வா லப்4யா நிரயஜனிதா யாதனா நைக பே4தா3
விஸ்ம்ருத்யேத3ம் நிகிலமபி து வ்யர்யமாயுர்நயாம: || **(17)**

க3ந்தவ்யோத்4வா = நாம் போகவேண்டிய வழி; **ஸகலது3ரவஸ்தா2ன ஸம்பாத பூ4மி:** = எல்லாவித அஸௌகரியங்களும் ஒருங்கே சேரும் இடம்; **க3த்வா** = போன பின்; **த்ரிபு4வன ஜனாயுஷ்கலாந்த:** = மூவுலகிலுமுள்ள ஜனங்களின் ஆயுஸ்ஸை முடிவு செய்யும்; **க்ருதாந்த:** = யமன்; **த்3ருஷ்ய:** = காணவேண்டியவன்; **த்3ருஷ்டா** = பார்த்தபின்; **நைக பே4தா3:** = பற்பல வகையான; **நிரயஜனிதா:** = நரகத்தில் உண்டாகும்; **யாதனா:** = வேதனைகள்; **லப்4யா:** = அனுபவிக்க வேண்டியவை; **அபி து** = ஆனால்; **நிகிலம் இத3ம்** = இதையெல்லாம்; **விஸ்ம்ருத்ய** = மறந்து; **ஆயு:** = வாழ்நாளை; **வ்யர்த2** = வீணாக; **நயாம:** = கழிக்கின்றோம்.

இறந்தபிறகு கொடூரமான தொந்தரவுகள் மிகுந்த பாழும் வழியே செல்லவேண்டும் என்றும், இறுதியில் யம தர்மராஜன் ஸபையில் போய் நிற்கவேண்டு மென்றும், பின்பு அவரால் கட்டளையிடப்படும் பற்பல விதமான வேதனைகளைத் தரும் நரகவாஸத்தை யனுபவிக்க வேண்டுமென்றும் இதை யெல்லாம் மறந்து ஆயுளை வீணாகக் கழித்து வருகின்றோம்.

काले काले न किमुपनतं भुञ्जते भोज्यजातं
गृह्णन्त्यम्भो न किमथ न किं संविशन्ति क्षपासु ।
पुष्णन्ति स्वान्न किमु पृथुकान स्त्रीपु किं नो रमन्ते
कृत्याकृत्यव्यपगतधियां कस्तिरश्चां च भेदः ॥१८॥

காலே காலே ந கிமுபநதம் பூ4ஞ்ஜதே போ4ஜ்யஜாதம்
க்3ருஹ்ணந்த்யம்போ4 ந கிமத ந கிம் ஸம்விஶந்தி க்ஷபாஸு |
புஷ்ணந்தி ஸ்வான் ந கிமு ப்ருது2கான் ஸ்த்ரீஷுகிம் நோ ரமந்தே
க்ருத்யாக்ருத்தவ்ய பக3ததி4யாம் கஸ்திரஶ்சாம் ச பே4த3: || **(18)**

காலே காலே = (மிருகங்கள்) அவ்வப்போது; **உபநதம்** = கிடைத்த; **போ4ஜ்யஜாதம்** = உணவுப் பொருள்களை; **கிம் ந பூ4ஞ்ஜதே** = உட்கொள்வ தில்லையா?; **அம்ப4:** = ஜலத்தை; **கிம் ந க்3ருஹ்னந்தி** = பருகவில்லையா?; **அத2** = மேலும்; **க்ஷபாஸு** = இரவுகளில்; **கிம் ந புஷ்ணந்தி** = படுத்துறங்குவதில்லையா?;

ஸ்வான் = தங்களுடைய; **ப்ருது²கான்** = குட்டிகளை; **கிம் ந புஷ்ணந்தி** = போஷிப்பதில்லையா?; **ஸ்த்ரீஷு** = ஸ்திரீகளிடம்; **கிம் நோ ரமந்தே** = கிரீடிக்கவில்லையா?; **க்ருத்யாக்ருத்வ்யபக³ததியாம்** = செய்யத் தகுந்தது செய்யத் தகாதது என்ற விவரம் அறியாதவர்களுக்கும்; **திரஸ்சாம் ச** = மிருகங்களுக்கும்; **க: பே⁴த³:** = என்ன பேதம்?

ஆஹாரம், தாகசாந்தி, நித்திரை, குழந்தைகளை வளர்த்தல், காமப் பிரவிருத்தி ஆகிய இந்த அம்சங்களில் மனுஷ்யனுக்கும் மிருகங்களுக்கும் என்ன பேதம் இருக்கிறது? இன்னது செய்யத் தக்கது இன்னது செய்யத் தகாதது என்ற பகுத்தறிவு இருந்தால் மட்டும் மனுஷ்யனேயன்றி, மேற்கூறிய ஆஹாராதிப் பிரவிருத்திகளில் மட்டும் ஈடுபட்டு விவேகமில்லாமல் இருப்பவன் மிருகமே.

कृच्छाल्लब्धं धनमपि शतांशाधिकप्राप्तिलोभात्
पत्रे किञ्चिल्लिखितमुपलभ्यैव सर्वं त्यजामः ।
शास्त्रैः सिद्धे बहुशतगुणाधिक्यलाभे परत्र
व्यर्थाशङ्काकलुषमनसो नोत्सृजामोऽर्थलेशम् ॥ १९ ॥

குச்²ராலப்³த⁴ம் த⁴னமபி ஶதாம்ஶாதி⁴க ப்ராப்தி லோபா⁴த்
பத்ரே கிஞ்சில்லி கி²தமுபல ப்⁴யைவ ஸர்வம் த்யஜாம: ।
ஶாஸ்த்ரை: ஸித்⁴தே³ ப³ஹுஶதகு³ணாதி⁴க்யலாபே பரத்ர
வ்யர்தா ஶங்காகலுஷமனஸோ நோத்ஸுஜாமோர்தலேஶம் ॥ (19)

குச்²ராத் லப்³த⁴ம் = பிரயாசைப்பட்டு சம்பாதிக்கப்பட்ட; **த⁴னம் ஸர்வம் அபி** = பணம் முழுவதையும்; **ஶதாம்ஶாதி⁴க ப்ராப்தி லோபா⁴த்** = நூற்றுக்கு ஒன்றைவிட அதிக வட்டி வாங்குவதில் ஆசையினால்; **பதே லிகி²தம்** = காகிதத்தில் எழுதப்பட்ட; **கிஞ்சித்** = ஏதோ ஒன்றை; **உபலப்4ய ஏவ** = வாங்கிக்கொண்டே; **த்யஜாம:** = கொடுத்து விடுகிறோம்; **பரத்ர** = பரலோகத்தில்; **ப³ஹுஶதகு³ணாதி₄க்யலாபே** = அநேக நூறு மடங்கு அதிகமான லாபமானது; **ஶாஸ்த்ரை: ஸித்⁴தே³** = சாஸ்திரங்களினால் உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கையில்; **வ்யர்தாஶங்காகலுஷமனஸ:** = வீண் அவநம்பிக்கையால் கலங்கிய மனத்தினர்களாய்; **அர்த²லேஶம்** = சிறிதளவும் பணத்தையும்; **நோத்ஸுஜாம: =** (நாம்) கொடுப்பதில்லை.

ஸ்வல்ப வட்டித்தொகைக்கு ஆசைப்பட்டு, கடன் பத்திரத்தை நம்பி, தான் சிரமப்பட்டு வெகு காலமாய்ச் சேர்த்துவைத்த பணத்தை ஒருவன் பிறனுக்குக் கொடுத்து விடவில்லையா? முதலைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாகப் பலன் பரலோகத்தில் கொடுக்கப்படும் என்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுவதை நம்பி ஒருவனும் ஒரு காசுகூட தர்ம வழியில் செலவிட ஸம்மதிக்கவில்லை. கடன் பத்திரத்தை நம்புகிறவன் தர்ம சாஸ்திரங்களின் உறுதிமொழிகளைப் பற்றித் தர்க்கங்கள் செய்து நம்பிக்கை யுண்டடாகாத மனமுடையவனாகிறான்.

जीर्णे रुग्णे विकलकरणे शत्रुभिर्वा गृहीते
स्वस्मिन् कोऽर्थो भवति सुखदः कश्च कामप्रसङ्गः ।
मा भूदेतत् सकलमथवा स्वायुषः किं प्रमाणं
निश्चित्यै दुरितनिचयश्चीयते निर्विशकैः ॥२०॥

ஜீர்ணே ருக்ணே விகலகரணே ஶத்ருபி4ர்வா க்3ருஹீதே
ஸ்வஸ்மின் கோர்தோ ப4வதி ஸுக2த3: கஶ்ச காமப்ரஸங்க: ।
மா பூ4தேதத் ஸகலமதவா ஸ்வாயுஷ: கிம் ப்ரமாணம்
நிஶ்சித்யைவம் து3ரிதநிசயஶ்சீயதே நிர்விஶங்கை: ॥ (20)

ஸ்வஸ்மின் = தான்; **ஜீர்ணே** = கிழத்தன மடைந்தாலும்; **ருக்ணே** = வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டாலும்; **விகலகரணே** = இந்திரியங்களின் பலஹீனத்தை யடைந்தாலும்; **ஶத்ருபி4: க்3ருஹீதே வா** = அல்லது சத்ருக்களால் கைதி செய்யப்பட்ட போதிலும்; **கோர்த:** = எந்தப் பணம்; **ஸுக2த3:** = சுகத்தைத் தருவதாக; **ப4வதி** = ஆகிறது?; **காமப்ரஸங்க3ச்வ க:** = போக ஸுகத்திற்கு இடமேது?; **அத2வா** = அல்லது; **ஏதத் ஸகலம்** = இதெல்லாமே; **மா பூ4த்** = போகட்டும்; **ஸ்வாயுஷ:** = தன் ஆயுஸுக்கு; **கிம் ப்ரமாணம்** = என்ன நம்பிக்கை (உத்திரவாதம்)?; **ஏவம்** = இப்படி; **நிஶ்சித்ய** = நிச்சயித்து; **நிர்விஶங்கை:** = சிறிதும் அஞ்சாத நம்மால்; **து3ரிதநிசய:** = பாபக்குவியல்; **ஶ்சீயதே** = சேர்க்கப்படுகிறது.

தற்கால வாழ்க்கையே நிஜமென்றிருப்பவன் “கிழத்தனமோ, வியாதியோ, அவயவங்களின் தளர்ச்சியோ, சத்ருக்களிடம் அடிமைத்தனமோ எதற்குள் வரவில்லையோ அதற்குள் பணத்தினாலும் ஸ்திரீகளினாலும் அடையக்கூடிய சுகங்களை அனுபவித்துத் தீர்த்து விடவேண்டும்" என்ற தீர்மானத்துடன் எந்தப் பாபச்செயலுக்கும் துணிந்துவிடுகிறான். தேகம் நன்றாயிருக்கும்போதே கர்மத்தைச் செய்து அழிவற்ற இன்பத்தைப் பெறவேண்டும் என்று நினைப்பதில்லை.

आयान्त्यग्रे ननु तनुभवा उत्तमर्णा इवेमे
शय्यालग्नाः फणभृत इवाभान्ति दारा इदानीम् ।
कारागेहप्रतिममधुना मन्दिरं दृश्यते मे
तत्र स्थातुं प्रसजति मनो न क्षणं न क्षणार्धम् ॥ २१ ॥

ஆயாந்த்யக்3ரே நனு தனுப4வா உத்தமர்ணா இவேமே
ஶய்யாலக்3னா: ப2ணப்4ருத இவா பா4ந்தி தா3ரா இதா3னீம் ।
காராகே3ஹ ப்ரதிமமது3னா மந்தி3ரம் த்3ருஶ்யதே மே
தத்ர ஸ்தா2தும் ப்ரஸஜதி மனோ ந க்ஷணம் ந க்ஷணார்த4ம் ॥ (21)

இமே தனுப4வா: = இதோ இந்தப் புத்திரர்கள்; **உத்தமர்ணா இவ நனு** = கடன் கொடுத்தவர்களைப் போலல்லவா; **அக்3ரே ஆயாந்தி** = எதிரில் வருகிறார்கள்;

இதா3னீம் = இப்பொழுது; **தா3ரா:** = மனைவி; **ஶ்யயாலக்3ரானா:** = படுக்கையில் உறையும்; **ப2ணப்4ருத இவ** = ஸர்ப்பம்போல்; **ஆபா4ந்தி** = தோன்றுகிறாள்; **அது4னா** = இப்பொழுது; **மே** = எனது; **மந்தி3ரம்** = வீடு; **காராகே3ஹ ப்ரதிமம்** = சிறையைப்போல்; **த்3ருஶ்யதே** = காணப்படுகிறது; **தத்ர** = அவ்விடத்தில்; **க்ஷணம்** = ஒரு கணமும்; **ஸ்தா2தும்** = தாமதிக்க; **மன:** = மனது; **ந ப்ரஸஜதி** = விரும்பவில்ல; **க்ஷணார்த4ம் ஸ்தா2தும்** = அரை க்ஷணங்கூடத் தாமதிக்க (மனம் விரும்பவில்லை).

புத்திரகளத்திராதிகளைப் போஷிப்பதற்காகப் பாடுபட்டுப் பணத்தைத் தேடிய கிருஹஸ்தனுக்கு வயது மேலிட்டபின்பு, ஸம்பாதிக்கும் சக்தி குறைந்து வீட்டில் அதிகாரமும் விலகிப் போகுந் தருணம், தன் பிள்ளைகளை யெதிரில் கண்டால் கொடுத்த கடனைக் கேட்க வந்தவர்களைப் போல் தோன்றுகிறது; பக்கத்தில் உறையும் பெண்டாட்டியைப் பார்த்தாலோ படமெடுத்தாடும் பாம்பைப் பார்ப்பது போல் இருக்கிறது; இனி வீட்டில் என்ன ஸௌக்யம்? இந்தச் சிறையிலிருந்து வெளியில் போய் வெளியில் போய் விடவேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்கிறான்.

जातं जातं गतमपि गतं बाल्यतो लौल्यतो वा
नेतः स्थेयं क्षणमपि गृहे मुञ्चतः को मुहूर्तः ।
इत्यत्यन्तव्यवसितधियो निःसरन्तोऽपि गेहा-
दावर्तन्ते झटिति रुदतां सान्त्वहेतोः शिशूनाम् ॥ २२ ॥

ஜாதம் ஜாதம் க3தமபி க3தம் பா3ல்யதோ லௌல்யதோ வா
நேத: ஸ்தே2யம் க்ஷணமபி க்3ருஹே முஞ்சத: கோ முஹூர்(த்)த: ।
இத்யத்யந்தவ்ய வஸிததி4யோ நிஸ்ஸரந்தோऽபி கே3ஹா
தா3வர்(த்)ந்தே ஜடிதி ருத3தாம் ஸாந்த்வஹேதோ: ஶிஶூநாம் ॥ (22)

பா4ல்யத: = சிறுபிள்ளைக் தனத்தினாலும்; **லௌல்யத:** = புத்தி சபலத்தினாலும்; **ஜாதம் ஜாதம்** = நடந்தது நடந்துவிட்டது; **க3தமபி க3தம்** = போனது போய்விட்டது; **இத:** = இனிமேல்; **க்ஷணமபி** = ஒரு நிமிஷங்கூட; **க்3ருஹே** = வீட்டில்; **ந ஸ்தே2யம்** = தங்கக்கூடாது; **முஞ்சத:** = விட்டுப் போகிறவனுக்கு; **கோ முஹூர்(த்)த:** = நல்லவேளை எதற்காகப் பார்க்கவேண்டும்?; **இதி** = என்று; **அத்யத்ந்தவ்யவஸிததி4ய:** = திடமான தீர்மானத்தோடு கூடிய மனத்தினர்களாய்; **கே3ஹாத்** = வீட்டிலிருந்து; **நிஸ்ஸரந்தோऽபி** = வெளிக் கிளம்புகிறவர்கள் கூட; **ருத3தாம்** =அழுகின்ற; **ஶிஶூனாம்** = குழந்தைகளை; **ஸாந்த்வஹேதோ:** = சமாதானம் செய்யும் பொருட்டு; **ஜடிதி** = உடனே; **ஆவர்தந்தே** = திரும்பி விடுகிறார்கள்.

இவ்வித வெறுப்பைக் கொண்டவன் யோசிக்கிறான்: - "போனதெல்லாம் போகட்டும்; சிறு பிராயத்தில் அறியாமையாலும் யௌவன தரையில் புத்தி சபலத்தாலும் எவ்வளவோ தவறுதல்கள் நடந்துவிட்டன. நடந்தது நடந்து விட்டது. இனி ஒரு நிமிஷமும் வீட்டில் தங்கக்கூடாது. துறப்பவன் நல்ல

முஹுூர்த்தம் பார்க்கவேண்டியதில்லை. எந்த நிமிஷம் வைராக்யம் ஏற்படுகிறதோ, அந்த நிமிஷமே புறப்பட வேண்டும்" என்று திடமான தீர்மானம் செய்து கொண்டு புறப்படுகிறான். அந்த ஸமயம் வீட்டில் குழந்தைகளின் அழுகைக் குரல் காதிலே பட்டதும் அவர்களை ஸமாதானம் செய்யும் பொருட்டு விரைவாகத் திரும்பி வந்துவிடுகிறான். (இவ்வளவு தான் நம் வைராக்கியத்தின் உறுதி.)

नैव ब्रूमो वयमतिथयोऽभ्यागता बन्धुवर्गा
दीनानाथाः सुहृद इति ये तेषु कार्या दयेति
यं त्वं पोष्यं मनसि कुरुषे नित्यमात्मानमेकं
जन्मन्यस्मिन्निव बिभृहि तं सर्वदेत्युल्लपामः ॥ २३ ॥

நைவ ப்^{3}ரூமோ வயமதித^{2}யோ ப்^{4}யாக^{3}தா ப^{3}ந்து^{4}வர்கா^{3}
தீ^{3}னானாதா: ஸுஹ்ருத^{3} இதியே தேஷு கார்யா தயேதி ।
யம் த்வம் போஷ்யம் மநஸி குருஷே நித்யமாத்மானமேகம்
ஜன்மன்யஸ்மின்னிவ பி^{3}ப்^{4}ருஹி தம் ஸர்வதே^{3}த்யுல்லபாம: ॥ (23)

அதித^{2}ய: = அதிதிகள்; **அப்^{4}யாக^{3}தா:** = நாடிவந்தவர்கள்; **ப^{3}ந்து^{4}வர்கா^{3}:** = பந்துஜனங்கள்; **தீ^{3}னானாதா:** = ஏழைகள் திக்கற்றவர்கள்; **ஸுஹ்ருத^{3}:** = நண்பர்கள்; **இதியே** = என்று எவர்கள் உண்டோ; **தேஷு** = அவர்களிடத்தில்; **த^{3}யா கார்யா இதி** = அனுதாபம் காட்டவேண்டுமென்று; **நைவ ப்^{3}ரூம:** = நாம் கூறவேயில்லை; **யமேகம் நித்யம் போஷ்யம்** = யாதொருவனை எப்போதும் போஷிக்கவேண்டியதென்று; **மநஸி த்வம் குருஷே** = மனதில் நீ தீர்மானித்திருக்கிறாயோ; **தமாத்மானம்** = அத்தகைய தன்னை; **அஸ்மின் ஜன்மனி இவ** = இந்த ஜன்மத்தில் போல; **ஸர்வதா^{3}** = எந்த ஜன்மத்திலும்; **பி^{3}ப்^{4}ருஹி** = நீ போஷிப்பாயாக; **இதி உல்லபாம:** = என்று (தான்) சொல்லுகிறோம்.

நீ அதிதி பந்து மித்திரர்கள் ஏழை யெளியவர்கள் இவர்களை உபசரித்துத் தான் ஆகவேண்டுமென்று ஒருவரும் சொல்லவில்லை. உன்னை நீ போஷித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாய் அல்லவா? அந்த உன்னையே நீ இந்த ஜன்மத்தில் மட்டுமன்று, வரப்போகிற ஜன்மங்களிலும் போஷித்துக் கொள் என்று தான் கதறுகிறார்கள் தர்ம சாஸ்திர கர்த்தாக்கள்.

को नु व्यासः क इव स मनुः कोन्वसौ याज्ञवल्क्यो
यैरुद्धुष्टं हितमसकृदस्मासु पित्रेव पुत्रे ।
पश्यामस्तानिरुपधिकृपासागराल्लोकबन्धून्
पश्यामोऽस्मानिरवधितमःक्ष्माधारान्ब्रह्मबन्धून् ॥२४॥

கோ நு வ்யாஸ: க இவ ஸ மனு: கோன்வஸௌ யாஜ்ஞவல்க்யோ
யைருத்3து4ஷ்டம் ஹிதமஸ க்ருத3ஸ்மாஸு பித்ரவே புத்ரே |
பஶ்யாமஸ்தான் நிருபதி4 க்ருபாஸாக3ரான் லோகப3ந்தூ4ன்
பஶ்யாSமோஸ்மான் நிரவதி4தம: க்ஷமாத4ரான் ப்3ரஹ்ம ப3ந்தூ4ன் ||
(24)

யை: = (எந்த மஹான்களால்) எவர்களால்; **அனக்ருத்** = பன்முறை; **அஸ்மாஸு** = நம் விஷயத்தில்; **பித்ரா புத்ரே இவ** = ஒரு பிதாவினால் புத்ரன் விஷயத்திலே போல; **ஹிதம்** = நன்மையானது; **உத்4ருஷ்டம்** = உரத்த குரலில் போதிக்கப்பட்டதோ; **ஸ: வ்யாஸ: கோனு** = அந்த வியாஸர் என்பவர் யார்?; **ஸ: மனு: க: இவ** = அந்த மனுதான் யாரோ?; **அஸௌ யாஜ்ஞவல்க்ய: கோ நு** = இந்த யாக்ஞவல்கியர் யார்?; **தான்** = அவர்களை; **நிருபதி4க்ருபாஸாக3ரான்** = களங்க மற்ற கருணைக் கடல்களாகவும்; **லோகப3ந்தூ4ன்** = உலகின் உறவினர்களாகவும்; **பஶ்யாம:** = அறிகிறோம்; **அஸ்மான்** = நம்மையோ வென்றால்; **நிரவதி4தம: க்ஷமாத4ரான்** = எல்லையற்ற இருள் மலைகளாகவும்; **ப்3ரஹ்ம ப3ந்தூ4ன்** = பிராம்மண ஜன்மத்தில் இழிந்தவர்களாகவும்; **பஶ்யாம:** = அறிகிறோம்.

வியாஸர், மனு, யாஜ்ஞவல்க்யர் என்ற பெரியோர்கள் யார், நாம் யார்? அவர்கள் ஞானிகள் ஆதலால், கருணை ததும்பும் அந்தரங்கத்துடன், பிதா புத்திரனுக்கு உபதேசிப்பதுபோல் நமக்கு எது இகத்திலும் பரத்திலும் ஹிதமோ அதைப் பல வழிகளில் விளக்கி யிருக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் என்ன கூறியும் என்றும் நிகரற்ற அவிவேகிகளாகவும், ஆசாரம் இழந்தவர்களாகவும் இருந்து கொண்டிருப்பது தான் பரிதாபம்.

यत्तामिस्र नरककुहरे यद्बहिश्चक्रवाला-
द्यत्पाताले यदपि धरणौ वार्षिकीषु क्षपासु ।
रूढं गाढं तम इति समस्तं च तचिन्त्यमानं
नास्माकान्तःकरणतमसो दासभावेऽपि योग्यम् ॥२५॥

யத்தாமிஸ்ரே நரககுஹரே யத்3வஹிஶ்சக்ரவாளா -
த்3யத்பாதாலே யத3பி த4ரணௌ வார்ஷிகீஷு க்ஷபாஸு |
ரூட4ம் கா3ட4ம் தம இதி ஸமஸ்தம ச தச்சிந்த்யமானம்
நாஸ்மாகாந்த: கரணதமஸோ தா3ஸபா4வே பியோக்3யம் || (25)

யத் = எது; **தாமிஸ்ரே** = தாமிஸ்ரம் என்ற; **நரககுஹரே** = நரகக்குழியிலும்; **யத்** = எது; **சக்ரவாளாத் வஹி:** = சக்ரவாள மலைத்தொடருக்கு அப்பாலும்; **யத் பாதாலே** = எது பாதாளத்திலும்; **வார்ஷிகீஷு க்ஷபாஸு** = மழைக்கால இரவுகளில்; **யத் த4ரணை** = எது பூமியிலும்; **கா3ட4ம் தம: இதி** = காரிருள் என்று; **ரூட4ம்** = பிரஸித்தமோ; **சிந்த்யமானே** = யோசித்துப் பார்த்தால்; **ஸமஸ்தம ச தத்** = அது அவ்வளவும்; **ஆஸ்மாகாந்த: கரணதமஸ:** = நம் சித்தத்திலிருக்கும் இருளுக்கு;

தா3ஸபா4வேऽபி = அடிமைத்தனம் அடைவதற்குக் கூட; **ந யோக்3யம்** = யோக்யதையுள்ளதன்று.

நம் ஹ்ருதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் காரிருளுக்கு உவமையே சொல்லமுடியாது; இருள் மயமான நரகக் குழியில் கிடப்பதும், லோகாலோக பர்வதத்திற்குப் புறம்பே சூழ்ந்து நிற்பதும், பாதாள லோகத்திலுள்ளதும், கார் காலத்து நள்ளிரவுகளில் திரண்டு வருவதுமான இருள்கள் நம் அஞ்ஞான அந்தகாரத்திற்குக் கூலிவேலை செய்யக்கூட அர்ஹதை யில்லாதவை.

(குறிப்பு) லோகா லோக பர்வதம் - சக்ரவாள பர்வதமென்பது இப் பூமண்டலத்தைச் சுற்றி நிற்கும் சுவர் போன்றது. அதற்கு வெளியில் சூரிய கிரணங்கள் எட்டுவதில்லை.

सर्वानर्थप्रथमकरणे सर्वभावैर्जिहास्ये
देहे मोहो यदि परिणतः पोषणीयो मयेति ।
आस्तामेवं वपुरिदमिवागामि चासाकमेवे-
त्येषाऽप्यास्तां मतिरिति परं धर्मशास्त्रेषु घोपः॥२६॥

ஸர்வானர்த2ப்ரத2மகரணே ஸர்வபா4வைர்ஜிஹாஸ்யே
தே3ஹே மோஹோ யதி3 பரிணத3: போஷணீயோ மயேதி |
ஆஸ்தாமேவம் வபுரித3மிவாகா3மி சாஸ்மாகமேவே
த்யேஷா ப்யாஸ்தாம் மதிரிதி பரம் த4ர்மஶாஸ்த்ரேஷு கோ4ஷ: ||
(26)

ஸர்வானர்த2ப்ரத2மகரணே = எல்லாவித அனர்த்தங்களுக்கும் முதல் ஸாதனமானதும்; **ஸர்வபா4வைர்: ஜிஹாஸ்யே** = எப்படி யோஜித்துப் பார்த்தாலும் தள்ளத் தகுந்ததுமான; **தே3ஹே** = சரீரத்தில்; **மயா போஷணீய:** = (இது) என்னால் போஷிக்கப்பட வேண்டியது; **இதி மோஹா:** = என்ற அறிவீனம்; **யதி3 பரிணத3**: = முற்றியிருந்தால்; **ஏவம்** = இம்மாதிரி; **ஆஸ்தாம்** = இருக்கட்டும்; **இதம் வபுரிவ** = இந்த சரீரம் போலவே; **ஆகா3மி ச** = வரப்போகிற சரீரமும்; **ஆஸ்மாகமேவ** = நம்முடையது தான்; **இதி** = என்ற; **ஏஷாऽபி மதி:** = இந்த எண்ணமும்; **ஆஸ்தாம்** = (நமக்கு) இருக்கட்டும்; **இதி பரம்** = என்பது தான்; **த4ர்மஶாஸ்த்ரேஷு** = தரும சாஸ்திரங்களில்; **கோ4ஷ:** = பறையறிவிக்கப் படுகிறது.

வெறுக்கத் தக்கதான இந்த சரிரம் அவசியம் போஷிக்கத் தகுந்ததென்ற அறியாமை உனக்கு இருக்குமானால், இந்த சரீரம் நம்முடையது ஆனதுபோல, வரப்போகிற சரீரங்களும் நம்முடையது தான்; அவைகளையும் போஷிப்பது அவசியம். அவைகள் நலம்பெற நாம் இப்போதே தர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்ற ஞாபகம் இருக்கட்டும்" என்று தான் தரும சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன.

कामी कामव्रणपरिगतः कामिनीरेव हित्वा
भुङ्क्ते पश्चादपगतभयं कामिनीनां सहस्रम् ।
इत्थंकारं विषयसुखभोगैकतानैनरैर-
प्यस्मिन्देहे कतिपयदिनान्येष भोगो विवर्यः॥२७॥

காமீ காமவ்ரணபரிக3த: காமினீரேவ ஹித்வா
பூ4ங்க்தே பஶ்சாத3பக3தப4யம் காமினீனாம் ஸஹஸ்ரம் ।
இத்த2ம்காரம் விஷயஸுக2போ4கைகதானைர் நரைர -
ப்யஸ்மின் தே3ஹே கதிபயதினான்யேஷ போ4கோ3 விவர்ஜ்ய: ॥ (27)

காமவ்ரணபரிக3த: = ஸ்திரீமூலமான ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்ட; **காமி** = துன்மார்க்கன்; **காமினீ: ஏவ** = ஸ்திரீகளையே; **ஹித்வா** = (சிலகாலம்) விட்டுவிட்டு; **பஶ்சதம்** = பின்பு; **காமினீனாம் ஸஹஸ்ரம்** = வேண்டிய மட்டும் ஸ்திரீகளை; **அபக3தப4யம்** = பயம் நீங்கியவனாக; **பூ4ங்க்தே** = அனுபவிக்கிறான்; **இத்த2ம்காரம்** = இவ்விதம்; **போ4கைகதானைரபி நரை:** = சிற்றின்பமே முக்கியமென்றுகொண்ட மனிதர்களாலே கூட; **அஸ்மினம் தே3ஹே** = இந்த சரீரத்தில்; **கதிபயதினானி** = சில நாட்கள் வரையில்; **யேஷ போ4கா3:** = இந்த இன்பத்தை யனுபவிப்பது; **விவர்ஜ்ய:** = ஒதுக்கத் தக்கதாகிறது.

காமரோகத்தால் வருந்துகிற ஒரு காமி சிகித்ஸையின் பொருட்டு சிலகாலம் ஸ்த்ரீகளை விலக்கியிருந்து பிறகு பயமின்றி அநேகம் ஸ்த்ரீகளை அனுபவிப்பதுபோல, இவ்வுலகில் சரீர ஸுகத்தைச் சிறிது காலம் விட்டு சாஸ்திரங்களிற் கூறிய நற்காரியங்களைச் செய்துவந்தால் பின்பு ஸ்வர்க்கம் முதலிய வேறு உலகத்தில் பயமின்றி அநேக ஸுகங்களை யடையலாம் என்பது கருத்து.

न्याय्यादर्थादपि किमधिकं लभ्यमुन्मार्गवृत्त्या
वैधादनादपि किमधिकं पर्युदस्तेषु भोज्यम् ।
भार्याभोगादपि भवति कः पण्यकान्तासु भोगः
प्रायो नेति श्रुतिविषयता विश्वमाधुर्यहेतुः ॥ २८ ॥

ந்யாய்யா த3ர்தா2த3பி கிமதி4கம் லப்4யமுன்மார்க3வ்ருத்யா
வைதா4த3ன்னாத3பி கிமதி4கம் பர்யுத3ஸ்தேஷு போ4ஜ்யம் ।
பா4ர்யா போ4கா3த3பி ப4வதிக: பண்யகாந்தாஸு போ4க3:
ப்ராயோ நேதி ஶ்ருதிவிஷயதா விஶ்வமாது4ர்ய ஹேது4: ॥ (28)

ந்யாய்யா த3ர்தாத3பி = நியாயமான வழியில் சம்பாதிக்கப்படும் பணத்தைக் காட்டிலும்; **உன்மார்க3வ்ருத்யா** = அக்ரம வழியில்; **அதி4கம்** = அதிகம்; **கிம்லப்4யம்** = அடையக்கூடியதா என்ன?; **வைதா4த3ன்னாத3பி** = பரிசுத்தமான அன்னத்தைக் காட்டிலும்; **பர்யுத3ஸ்தேஷு** = தள்ளுபடியான அன்னங்களில்; **அதி3கம்** = அதிகம்;

கிம் போ4ஜ்யம் = சாப்பிடக்கூடியதா என்ன?; **பா4ர்யாபோகா3த்3பி** = தன் பத்தினியை யனுபவிப்பதைக் காட்டிலும்; **பண்யகாந்தாஸு** = விலைமாதர்களிடம்; **க: போ4க3:** = எவ்விதமான (மேலான) ஸுகம்; **ப4வதி** = ஏற்படுகிறது?; **நேதி** = வேண்டாமென்று; **ஶ்ருதிவிஷயதா** = வேதங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதே; **ப்ரய:** = அநேகமாய்; **விஶ்வமாது4ர்ய ஹேது4:** = ஜனங்களுக்கு ருசியை யுண்டுபண்ணக்கூடியதா யிருக்கிறது.

(ஆழ்ந்து யோசிக்குங்கால்) ருஜுவான வழியில் ஸமபாதிப்பதைவிட அதிகம் அநியாய வழியில் சம்பாதிக்க முடியாது. விதிப்படி தயார்செய்து புசிக்கப்படும் அன்னத்தைக்காட்டிலும் கண்ட இடங்களில் கண்டவர்கள் தயார் செய்த அசுத்தமான பக்ஷயபோஜ்யங்களை அதிகமாகப் புசித்துவிட முடியுமா? தன் பாரியையின் ஸம்போகத்தை விட வேசியர் ஸங்கமம் எவ்விதத்தில் சிலாக்கியமானது? ஜனங்களுக்குக் குற்றமுள்ள விஷயங்களில் ருசியேற்படுவதற்கு வேதங்கள் அவைகளை நிஷேதிப்பதே காரணம் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் வேண்டாமென்று தடுத்தால் அதில் ஜனங்களுக்குச் சபலம் உண்டாவது ஸஹஜம்.

आस्तिक्यं चेद्धनमखिलमप्यर्थिसात्कर्तुमर्हं
नास्तिक्यं चेत्तदपि सुतरां भोगहेतोरपास्यम् ।
अस्पृष्वाऽपि स्वयमतिरहः स्थाप्यते यत्तदन्त-
स्तस्मिन् हेतुः क इति निभृतं तर्कयामो न विद्मः ॥२९॥

ஆஸ்திக்யம் சேத்3த4னமகி2லமப்யர்தி2ஸாத்கர்(த்)துமர்ஹம்
நாஸ்திக்யம் சேத்தத3பி ஸுதராம் போ4கஹேதோரபாஸ்யம் ।
அஸ்ப்ருஷ்ட்வாபி ஸ்வயமதிரஹ: ஸ்தா2ப்3யதே யத்தத3ந்தஸ்
தஸ்மின் ஹேது: க இதி நிப்4ருதம் தர்(க்)கயாமோ ந விஹ்ம: ॥ (29)

ஆஸ்திக்யம் சேத் = நம்பிக்கையிருந்தால்; **அகிலமபி த4னம்** = எல்லா திரவியமும்; **அதி2ஸாத்கர்தும் அர்ஹம்** = வேண்டுபவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிடத் தக்கது; **நாஸ்திக்யம் சேத்த3பி** = நம்பிக்கையில்லாவிடிலோ; **தத்** = அந்த திரவியம்; **ஸுதராம்** = மிகவும்; **போ4கஹேதோ:** = (தான்) அனுபவிப்பதின் பொருட்டு; **அபாஸ்யம்** = செலவிடத்தகுந்தது; **க2யம் அபி** = தானும்; **அஸ்ப்ருஷ்டா** = தொடாமல்; **தத்** = அது; **அத்த:** = உள்ளே; **அதிரஹ:** = வெகு மறைவாக; **யத் ஸ்தா2ப்3யதே** = வைக்கப்படுகிறதே; **தஸ்மின்** = அதற்கு; **ஹேது: க: இதி** = என்ன காரணம் என்று; **நிப்4ருதம் சிந்தயாம:** = தனித்து யோசனை செய்து பார்க்கிறோம்; **ந விஹ்ம:** = (ஆனால்) (நாம் அதை) அறியவில்லை.

ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களில் சொல்லப்பட்ட தருமங்களை நம்பினால் பரலோகத்தில் க்ஷேமமடைவதன் பொருட்டு ஸம்பாதித்த திரவியத்தை ஸத்பாத்திரத்தில் தானம் செய்து விடவேண்டும். அப்படி நம்பிக்கையில்லாவிடில், தான் அனுபவிக்கும் பொருட்டு அந்த திரவியத்தைச் செலவு செய்து விடவேண்டும்.

சில லோபிகள் இரண்டுமில்லாமல் அதை மறைத்து வைப்பதன் காரணம் புலப்பட வில்லை.

श्वानः पुच्छाञ्चलकुटिलतां सूकराः कुक्षिपोषं
कीशा दन्तप्रकटनविधिं गर्दभा रूक्षघोषम् ।
मा वक्षःश्वयथुमपि च स्त्रीषु दृष्ट्वा रमन्ते
तत्सौन्दर्यं किमिति फलितं तत्तदज्ञानतोऽन्यत् ॥ ३०॥

ஶ்வான: புச்சா2ஞ்சல குடிலதாம் ஸூகரா: குக்ஷிபோஷம்
கீஶா த3ந்தப்ரகடனவிதி4ம் க3ர்த3பா4ரூக்ஷகோ4ஷம் |
மர்த்யா வக்ஷ:ஶ்வயது2மபி ச ஸ்த்ரீஷு த்3ருஷ்ட்வா ரமந்தே
தத்ஸௌந்த3ர்யம் கிமிதி ப2லிதம் தத்தத3ஜ்ஞானதோன்யத் || (30)

ஶ்வான் = நாய்கள்; **புச்சா2ஞ்சல குடிலதாம்** = வால் நுனியின் கோணலையும்; **ஸூகரா:** = பன்றிகள்; **குக்ஷிபோஷம்** = வயிற்றின் உப்பு தலையும்; **கிஶா**: = குரங்குகள்; **த3ந்தப்ரகடனவிதி4ம்** = பல் இளிப்பதையும்; **க3ர்தா3பா4:** = கழுதைகள்; **ருக்ஷகோ4ஷம்** = வரட்டுச் சத்தத்தையும்; **மர்த்யா:** = மனிதர்கள்; **வக்ஷ:ஶ்வயது2மபி** = மார்வீக்கத்தையும்; **ஸ்த்ரீஷு** = ஸ்திரீ ஜாதியினிடத்தில்; **த்3ருஷ்டா** = பார்த்து; **ரமந்தே** = காமவெறியடைகின்றனர்; **தத்தத3ஜ்ஞானதோன்யதம்** = அந்தந்தப் பிராணிகளின் அறிவீனத்தைத் தவிர; **தத்ஸௌந்த3ர்யம்** = அந்தந்த ஸ்திரீ ஜாதியின் அழகு; **கிமிதி** = எவ்விதத்தில்; **ப2லிதம்** = ஏற்பட்டது.

பிராணிகள் தன் தன் இனத்திற்குத் தக்கபடி சிற்சில அம்சங்களை ஸ்திரீ ஜாதியினிடத்தில் கண்டு காமத்தை யடைகின்றன. விசாரிக்குங்கால், அந்தந்த அம்சங்களால் அந்தந்த ஸ்திரீ ஜாதியின் அழகு புமானை மோஹிக்கும்படி செய்யத் தக்கதாக எற்பட்டுவிட்டதாய் சொல்ல இடமில்லை. ஆனாலும், இந்த மோஹம் ஏற்படுவது வாஸ்தவம். இஃது அந்தந்தப் பிராணிகளின் அறிவினத்தைத் தவிர வேறு யாதொன்றுமில்லை என்று விவேகிகள் அறிவார்கள்.

रन्तुं प्राप्तो दशति दशनैराननं चेत्प्रियाया
भोक्तुं प्राप्तः किमिति न दशेदग्रहस्तं प्रदातुः ।
इत्थं व्यक्त हृदयजनुपः पामरोन्मादकत्वे
हातुं सद्यः प्रभवति न कोऽप्यन्ततो लज्जितुं वा ॥३१॥

ரந்தும் ப்ராப்தோ த3ஶதி த3ஶனைரானனம் சேத் ப்ரியாயா
போ4க்தும் ப்ராப்த: கிமிதி ந தஶேத3க்3ரஹஸ்தம் ப்ரதா3து: |
இஸ்த2ம் வ்யக்தே ஹ்ருதய ஜனுஷ: பாமரோன்மாத3 கத்வே
ஹாதும் ஸத்4ய: ப்ரப4வதி ந கோऽப்யந்ததோ லஜ்ஜிதும் வா || (31)

ரந்தும் ப்ராப்த: = கிரீடிக்க வந்தவன்; **ப்ரியாயா:** = காதலியின்; **ஆனனம்** = முகத்தை; **த³ஶனை:** = பற்களால்; **தஶதி சேத்** = கடிப்பதென்றிருந்தால்; **போ⁴க்தும் ப்ராப்த:** = சாப்பிட வந்தவன்; **ப்ரதா³து: அக்³ரஹஸ்தம்** = பரிமாறுபவனுடைய கைவிரலை; **கிமிதி ந தஶேத்** = ஏன் கடிக்கக் கூடாது?; **இஸ்த²ம்** = இவ்விதம் (பார்க்குங்கால்); **ஹ்ருதய ஜஞ்ஷ: பாமரோன்மாத³ கத்வே** = மன்மதன் அறிவில்லாதவர்களை மயக்குகிறவன் (என்பது); **வ்யக்தே** = நன்கு விளங்கினாலும்; **கோபி** = ஒருவனும்; **ஸத்⁴ய:** = உடனே; **ஹாதும்** = விட்டுவிட; **ந ப்ரப⁴வதி** = சக்தியுள்ளவனாவதில்லை; **அந்தத:** = கடைசி பக்ஷத்தில்; **லஜ்ஜிதும் வா (ந ப்ரப⁴வதி)** = வெட்கப்படக் கூடியவனாகவுமில்லை.

ஸ்திரீ ஸம்போகத்திற்கும் உதட்டைக் கடிப்பதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? அப்படியானால் சாப்பிட வந்தவன் அன்னம் வழங்குபவரின் கையைக் கடிக்கலாமே. யோசித்துப்பார்த்தால் மன்மதக் குழப்பம் மதியீனமே. ஆனால், அதைத் தவிர்க்க யாரால் ஸாத்தியமாகின்றது? யார்தாம் அதனால் லஜ்ஜையை மட்டுமாவது அடைகிறார்கள்?

दाराः पुत्राः शयनमशनं भूषणाच्छादने वा
यच्चेदृक्षं पुमभिलषितं तेषु माशब्दिकः कः।
किं त्वेतेषां भवति नियमः सेवने कोऽपि कोऽपि
द्वेपस्तस्मिन्नपि यदि भवेत्तत्र वक्ता कृतान्तः॥३२॥

தா³ரா: புத்ரா: ஶயனமஶனம் பூ⁴ஷணாச்சாத³னே வா
யச்சேத்³ருக்ஷம் புமபி⁴லஷிதம் தேஷு மாஶப்³தி³க: க: |
கிம் த்வே தேஷாம ப⁴வதி நியம: ஸேவனே கோऽபி கோऽபி
த்⁴வேஷஸ் தஸ்மின்னபி யதி³ ப⁴வேத் வக்த்தா க்ருதாந்த: || **(32)**

தா³ரா: = மனைவி; **புதர:** = பிள்ளை; **ஶயனம்** = படுக்கை; **அஶனம்** = சாப்பாடு; **பூ⁴ஷணாச்சாத³னே வா** = ஆபரணம் ஆடை; **ஈட்ருக்ஷம்** = இதுபோன்ற; **புமபி⁴லஷிதம் யச்ச** = மானிடர்கள் வேண்டுவது எது எதுவோ; **தேஷு** = அவைகளில்; **க: மாஶப்³தி³க:** = வேண்டாமென்று யார் தடுத்தார்கள்?; **கிம்து** = ஆனால்; **ஏதேஷாம் ஸேவனே** = இவைகளை அனுபவிப்பதில்; **கோऽபி கோऽபி** = ஒவ்வொரு; **நியம:** = அளவு; **ப⁴வதி** = ஏற்பட்டிருக்கிறது; **தஸ்மின் அபி** = அதில்கூட; **யதி³ த்⁴வேஷ: ப⁴வேத் =** வெறுப்பு உண்டானால்; **தத்ர** = அவ்விஷயத்தில்; **க்ருதாந்த:** = யமன்; **வக்த்தா** = பதில் சொல்வான்.

மனிதன் இச்சைப்படும் எந்த ஸௌக்கியத்தையும் சாஸ்திரங்கள் நிஷேதிக்க வில்லை. ஆனால் அவைகளை யடைவதிலும் அனுபவிப்பதிலும் சில விதிகளை, நம் க்ஷேமத்தை யுத்தேசித்தே, அவைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. அவ்விதிகளை இடையூறுகளாய் எண்ணி உல்லங்கனம் செய்வாயானால், உனக்கு யமன் முன்னி லையில் தண்டனை ஏற்படுமென்பது திண்ணம்.

वेदाभ्यासव्यसनरसिकैः स्थीयते तावता किं
सूक्ष्मा बुद्धिः श्रुतमिव विशत्यश्रत तावता किम् ।
जल्पारम्भे जयति नियतं वादिनस्तावता किं
निर्वेदात न यदि हृदयं शान्तिमभ्येति पुंसः ॥ ३३ ॥

வேதா[3]ப்[4]யாஸவ்யஸன ரஸிகை: ஸ்தீ[2]யதே தாவதா கிம்
ஸூக்ஷ்மா பு[3]த்[4]தி[3]: ஶ்ருதமிவ விஶத்யஶ்ருதம் தாவதா கிம் ।
ஜல்பாரம்பே[4] ஜயதி நியதம் வாதி[3]னஸ்தாவதா கிம்
நிர்வேதா[3]ர்தம் ந யதி[3] ஹ்ருத[3]யம் ஶாந்தி மப்[4]யேதி பும்ஸ: || (33)

வேதா[3]ப்[4]யாஸவ்யஸன ரஸிகை: ஸ்தீ[2]யதே = வேதங்களைப் படிப்பதில் ஊக்கமுள்ளவர்களாக இருந்து; **தாவதா கிம்** = என்ன பிரயோஜனம்?; **ஸூக்ஷ்மா பு[3]த்[4]தி[3]**: = கூர்மையான புத்தி; **ஶ்ருதமிவ** = கேட்டதைப் போல; **அஶ்ருதம் விஶதி** = கேட்காததையும் அறிகிறதென்றாலும்; **தாவதா கிம்** = என்ன கிடைத்துவிட்டது; **ஜல்பாரம்பே[4]** = பேச ஆரம்பிக்கும்போதே; **நியதம்** = நிச்சயமாய்; **வாதி[3]ன:** = எதிர் வாதம் செய்கிறவர்களை; **ஜயதி** = ஜயித்துவிடுகிறான் என்றாலும்; **தாவதா கிம்** = என்ன ஸாதித்துவிட்டான்?; **நிர்வேதா[3]ர்தம் பும்ஸ: ஹ்ருத[3]யம்** = வைராக்கியத்தினால் மனுஷ்யனுடைய மனம் ஒழிவடைந்து; **ஶாந்திம்** = அமைதியான நிலையை; **ந அப்[4]யேதி யதி[3]** = அடையவில்லையென்றால் (மற்றவைகளினால் என்ன பலன்?)

வேதம் ஓதியும் சாஸ்திர வல்லமை இருந்தும் பேச்சுத் திறமை இருந்தும் முடிவில் ஒன்றும் பயனில்லை. மனுஷ்யனுக்கு முக்கியமானது வைராக்கியத்தினால் மனம் அடங்க வேண்டியது. இதன்றி மற்ற புகழெல்லாம் வீணே.

यस्त्वत्यन्तव्यवसितमतिः संजिघृक्षेत धर्म
खटाङ्गादेवि न किमलं तस्य यामार्धमायुः ।
दुष्पाण्डित्यादपहृतमतिर्यः पुनः संशयात्मा
कस्मै तस्य प्रभवतु वृथा काकवदीर्घमायुः॥३४॥

யஸ்த்வத்யந்தவ்ய வஸிதமதி: ஸம்ஜித்[4]ருக்ஷேத த[4]ர்மம்
கட்வாங்கா[3]தே[3]ரிவ ந கிமலம் தஸ்ய யாமார்த[4]மாயு: ।
து[3]ஷ்பாண்டி[4]த்யா த[3]பஹ்ருத மதிர்ய: புன: ஸம்ஶயாத்மா
கஸ்மை தஸ்ய ப்ரப[4]வது வ்[3]ருதா[2] காகவத்[3]தீ[3]ர்க[4]மாயு: || (34)

ய: து = எவனொருவன்; **அத்யந்தவ்ய வஸிதமதி**: = திடமான புத்தி தீர்மானத்துடன்; **த[4]ர்மம்** = தருமத்தை; **ஸம்ஜித்[4]ருக்ஷேத** = ஸம்பாதிக்க ஆவலுடையவனோ; **தஸ்ய** = அவனுக்கு; **கட்வாங்கா[3]தே[3]ரிவ** = கட்வாங்கர்

முதலியவர்களுக்குப்போல; **யாமார்த**[4] = பாதியாமம்; **ஆயு:** = ஆயுள்; **கிம் ந அலம் =** போகாதா?; **ய: புன:** = எவனொருவன்; **து**[3]**ஷ்பாண்டி**[4]**த்யாத்** = வித்தை கற்றவன் என்ற அகம்பாவத்துடன்; **அபஹ்ருதமதி:** = புத்தி கெட்டு; **ஸம்ஶயாத்மா** = பலவிதங்களில் தடுமாறுகிறானோ; **தஸ்ய** = அவனுக்கு; **காகவத்** = காக்கைக்கு இருப்பது போல; **வ்**[3]**ருதா**[2] = வியர்த்தமான; **தீ**[3]**ர்க**[4]**ம் ஆயு:** = நீண்ட ஆயுள் (இருந்தும்); **கஸ்மை ப்ரப**[4]**வது** = எதற்கு ஆகப்போகிறது?

சாஸ்திரம் படித்து கோணக்ககூஷிகளில் புத்தியைத் தீட்டி ஊர்ஜிதமான தருமப் பிரவிருத்தியில்லாமல் ஸந்தேஹங்கள் பல வளர்த்துவரும் பண்டிதர்களுக்கு காக்கைக்கு இருப்பதுபோல் எண்ணிறந்த வாழ்நாள்கள் இருப்பினும் ஒன்றுக்கும் உதவாது. நிச்சய புத்தியுடையவன் கட்வாங்கரைப் போல ஸ்வல்ப காலத்திலேயே சிரேயஸ்ஸை அடையக்கூடும்.

குறிப்பு:- கட்வாங்கர் என்ற ராஜர்ஷி தேவர்களிடமிருந்து தம் ஆயுள் ஒருமுஹூர்த்த காலம் தான் பாக்கியிருக்கிறதென்று தெரிந்து கொண்டு, அதற்குள்ளேயே வைராக்யத்தை வஹித்து, ஹரியைச் சரணமாக அடைந்து முக்தியைப் பெற்றார் (பாகவதம் 2 ஸ்கந்தம் முதல் அத்தியாயம்).

अर्था न स्युर्यदि विजहिमो धर्ममर्थैकसाध्यं
कायक्लेशैः कतिकतिविधः साधनीयो न धर्मः ।
कायः श्रान्तो यदि भवति कस्तावता धर्मलोप-
श्चित्तं दत्त्वा सकृदपि शिवे चिन्तितं साधयामः॥३५॥

அர்தா[2] **ந ஸ்யுர்யதி**[3] **விஜஹிமோ த**[4]**ர்மமர்தை**[2]**ர்கஸாத்**[4]**யம்**
காயக்லேஶை: கதிகதிவித[4]**: ஸாத**[3]**னீயோ ந த**[4]**ர்ம: |**
காய: ஶ்ராந்தோ யதி[3] **ப**[4]**வதி கஸ்தாவதா த**[4]**ர்மலோப**
சித்தம் த[3]**த்வா ஸக்ருத**[3]**பி ஶிவே சிந்திதம் ஸாத**[4]**யாம: ||** **(35)**

அர்தா[2]**: யதி3 நஸ்யு:** = பணம் இல்லையென்றால்; **அர்த்தைகஸாத்**[4]**யம்** = பணத்தினாலேயே ஆகக்கூடிய; **த**[4]**ர்மம்** = தருமத்தை; **விஜஹிம:** = விட்டுவிடுவோம்; **கதிகதிவித**[4]: = எத்தனை விதமான; **த**[4]**ர்ம:** = தருமம்; **காயக்லேஶை: ந ஸாத்**[4]: = சரீரப் பிரயாசையினால் ஆகக்கூடியதாக இல்லை?; யதி **காய: ஶ்ராந்த: ப**[4]**வதி** = சரீரம் களைப்படைந்து விடுமேயானால்; **தாவதா** = அதனால் மட்டும்; **க: த**[4]**ர்மலோப:** = தர்மம் அற்றுப் போய்விடுமா?; **ஸக்ருத**[3]**பி** = ஒருதடவையாவது; **ஶிவே** = ஈச்வரனிடத்தில்; **சித்தம்** = மனதை; **த**[3]**த்வா** = அர்ப்பணம் செய்து விட்டு; **சிந்திதம்** = அபீஷ்டத்தை; **ஸாத**[4]**யாம:** = அடையலாம்.

தரும காரியங்களைச் செய்யப் பணம் அவசியமில்லை. தருமம் பணத்தினால் மட்டுமன்று, சரீரப் பிரயாஸையினாலும் ஸம்பாதிக்கத் தக்கது. சரீரத்தைச் சிரமப்படுத்த முடியாதென்றால், மனதை ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து

விடலாமல்லவா? ஒரு கணமாவது பரமேச்வரனைச் சரணமடைந்தால், அவர் நம் ஸர்வ அபீஷ்டங்களையும் பூர்த்தி செய்வார்.

குறிப்பு:- உலகத்தில் சாக்குப் போக்குகள் சொல்லிக்கொண்டு சுயேச்சையாய் ஜனங்கள் இருக்க விரும்புகிறார்கள். நிச்சய புத்தியேற்பட்டுவிட்டால் நற்கதியடையலாம்.

स्वेनैवोक्तं निगमवचसा बोधनीयास्तु जीवा
जीवैरेवेत्यपि च मुनिभिः कारित धर्मशास्त्रम् ।
उत्पश्यन्तु स्वयमिति भवो दारुणश्चान्यतेऽसा-
वद्यापि सो यदि खलु जडाः किं विधत्तां शिवोऽपि ॥३६॥

ஸ்வேனைவோக்தம் நிக^{3}மவசஸா போ^{4}த^{3}னீயாஸ்து ஜீவா
ஜீவைரேவேத்யபி ச முனிபி^{4}: காரிதம் த^{4}ர்மஶாஸ்த்ரம் |
உத்பஶ்யந்து ஸ்வயமிதி ப^{4}வோ தா^{3}ருணஶ்சால்யதேऽஸா
வத்^{3}யாபி ஸ்மோ யதி^{3} கலு ஜடா^{4}: கிம் வித^{4}த்தாம் ஶிவோऽபி || (36)

நிக^{3}மவசஸா = வேதவாக்கியங்களால்; **ஸ்வேனைவ உக்தம்** = தானாகவே வெளிப்படுத்தியிருப்பதை; **ஜீவா:** = மானிடர்கள்; **ஜீவைரேவ து** = மானிடர்களாலேயே; **வைத^{4}னீயா:** = உபதேசிக்கத்தகுந்தவர்கள்; **இத்யபி ச** = என்றும் (எண்ணி); **முனிபி^{4}:** = ரிஷிகளைக் கொண்டு; **த^{4}ர்மஶாஸ்த்ரம்** = தர்மசாஸ்திரம்; **காரிதம்** = செய்விக்கப்பட்டது; **ஸ்வயம்** = தனக்குத்தானே; **உத்பஶ்யந்து** = தெரிந்து கொள்ளட்டும்; **இதி** = என்று; **அஸௌ** = இந்த; **தா^{3}ருண: ப^{4}வ:** = பயங்கரமான உலகவாழ்க்கை; **சால்யதே** = நடத்திவைக்கப்படுகிறது; **அத்^{3}யாபி கலு** = இப்பொழுது கூட; **யதி^{3} ஜடா^{4}: ஸ்ம:** = நாம் மூடர்களா யிருப்போமானால்; **ஶிவோபி** = ஈச்வரன் தான்; **கிம் வித^{4}த்தாம்** = என்ன செய்யக்கூடும்?

ஈச்வரன் வேதங்களை யுபதேசித்தார். பின்பு வேதங்களின் அர்த்தத்தை மனுஷ்யர்களைக் கொண்டே மனுஷ்யர்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று மஹர்ஷிகளைக் கொண்டு லோகத்தில் விளங்கச் செய்தார். மனுஷ்ய வாழ்க்கையில் ஸாரமில்லையென்று காண்பிக்கவே அவர் இந்த கோரமான ஜனன மரணக் கிலேசங்களை நம்முன் பரப்புகிறார். இன்னும் நமக்கு விவேகம் உண்டாகவில்லை. . சிற்றின்பத்திலேயே உழலுகிறோம் என்றால் அவர் தான் என்ன செய்வார் ?

येनाचान्ताः सलिलनिधयो येन सृष्टा प्रतिद्यौः
शस्त्राण्यस्त्राण्यपि कवलितान्येकया यस्य यष्टया ।
कस्तादृक्षः प्रभवतु जनो देवभूदेववर्ग
कालः कीटानिय कबलयामास तानप्ययनम् ॥ ३७॥

யேனாசாந்தா: ஸலில நித4யோ யேன ஸ்ருஷ்டா ப்ரதித்4யௌ:
ஶஸ்த்ராண்யஸ்த்ராண்யபி கப3லிதான்யேகயா யஸ்ய யஷ்ட்யா ।
கஸ்தாட்ரு : ப்ரப4வது ஜனோ தேவ பூ4தேவ வர்கே3
கால:கீடானிவ கப3லயாமாஸ தானப்யயத்னம் ॥ (37)

யேன = எவரால்; **ஸலில நித4ய:** = ஸமுத்திரங்கள்; **ஆசாந்தா:** = ஆசமனம் செய்யப்பட்டனவோ; **யேன** = எவரால்; **ப்ரதித்4யௌ:** = வேறு சுவர்க்கம்; **ஸ்ருஷ்டா** = ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதோ; **யஸ்ய** = எவருடைய; **ஏகயா யஷ்ட்யா** = ஒரு தண்டத்தினால்; **ஶஸ்த்ராணி அஸ்த்ராணி அபி** = ஆயுதங்களும் அஸ்திரங்களும்; **கப3லிதானி** = விழுங்கப்பட்டனவோ; **தேவ பூ4தேவ வர்கே3** = தேவர்களின் இடையிலும் பிராம்மணர்களின் இடையிலும்; **தாட்ருக்ஷ: ஜன:** = அப்படிப்பட்டவன்; **க: ப்ரப4வது** = எவன் இருப்பான்?; **தானபி** = அவர்களைக்கூட; **கால:** = காலம்; **கீடான் இவ** = புழுக்களைப்போல; **அயத்னம்** = லகுவாக; **கப3லயாமாஸ** = விழுங்கி

ஸமுத்திரத்தைப் பானம் செய்த அகஸ்தியரும் புதிய ஸ்வர்க்கலோகத்தை சிருஷ்டித்த விசுவாமித்திரரும் விசுவாமித்திரரின் அஸ்திர சஸ்திரங்களைத் தன் பிரம்மதண்டத்தினால் வியர்த்தமாகச் செய்த வசிஷ்டரும், காலத்திற்கு இரை யானார்கள். அவர்களுக்குச் சமானமானவர்கள் தேவலோகத்திலும் பூலோகத்திலும் ஒருநாளும் கிடையாது. அவர்களின் கதியே அவ்விதம் என்றால், நாம் சாச்வதம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பது பேதைமை அல்லவா? ஆகையால் இந்த தேகமுள்ளபோதே நம் நன்மைக்கு முயலவேண்டும்.

कायस्थैर्यं करणपटुतां बन्धुसंपत्तिमर्थं
चातुर्यं वा किमिव हि बलं बिभ्रतो निर्भराः स्मः।
अन्त्यः श्वासः किमयमथवोपान्त्य इत्यामृशन्तो
विस्मृत्येशं निमिषमपि किं वर्तितुं पारयामः ॥ ३८॥

காயஸ்தை2ர்யம் கரணபடுதாம் பந்து4ஸம்பத்திமர்த2ம்
சாதுர்யம் வா கிமிவ ஹி ப3லம் பி3ப்4ரதோ நிர்ப4ரா: ஸ்ம: ।
அந்த்ய: ஶ்வாஸ: கிமயமத2வோ பாந்த்ய இத்யாம்ருஸந்தோ
விஸ்ம்ருத்யேஶம் நிமிஷமபி கிம் வர்(த்)திதும் பாரயாம: ॥ (38)

காயஸ்தை2ர்யம் = சரீரதிடத்தையும்; **கரணபடுதாம்** = இந்திரியங்களின் சுறுசுறுப்பையும்; **பந்து4ஸம்பத்திம்** = பந்துக்களின் சேர்க்கையையும்; **அர்த2ம்** = பணத்தையும்; **சாதுர்யம் வா** = ஸாமர்த்தியத்தையும்; **ப3லம் கிமிவ ஹி** = இன்னும் என்னென்னவோ பலத்தையும்; **பி3ப்4ருத:** = உடையவர்களாகி; **நிர்ப4ரா: ஸ்ம:** = (நாம்) கவலையற்று மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கிறோம்; **அயம்** = இது; **அந்த்ய: ஶ்வா: கி** = கடைசி மூச்சோ; **அத2வா** = அல்லது; **அபாந்த்ய:** = அதற்கு முந்தியதோ; **இதி ஆம்ருஸந்த:** = என்று யோசித்தால்; **நினிஷமபி** = ஒரு கணமேனும்; **ஈஸம்**

விஸ்ம்ருத்ய: = ஈசனை மறந்து; **வர்திதும்** = இருக்க; **கிம் பாரயாம:** = நம்மால் முடியுமா?

நாம் சரீரபலம், ஐம்புலன்களின் வன்மை, பந்துக்களின் கூட்டுறவு, ஐச்வர்ய மிகுதி, புத்தி சாதுரியம் முதலிகளினால் லோகத்தில் பெருமையடைந்து பரிபூர்ணமான வாழ்வில் மகிழ்கின்றோம் ஆனால், மரணம் உண்டென்றும் அது இந்த நிமிஷமோ அல்லது அடுத்த நிமிஷமோ நம்மைக் கொண்டேபோய்விடும் என்றும் சற்று ஆலோசித்துப் பார்த்தோமேயானால் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் பரமேஸ்வரனைத் தியானித்து நாம் நற்கதியடைய வேண்டுவோம்.

अभ्यस्यादौ श्रतिमथ गृह प्राप्य लब्ध्वा महार्था-
निष्टा यज्ञैर्जनिततनयः प्रव्रजेदायुषोऽन्ते ।
इत्याचष्टे य इह स मनुर्याज्ञवल्क्योऽपि वा मे
तावत्कालं प्रतिभवति चेदायुषस्तत्प्रमाणम् ॥ ३९ ॥

அப்4யஸ்யாதெ3ள ஸ்ருதிமத2 க்3ருஹம் ப்ராப்ய லப்3த்4வா மஹார்தா2
னிஷ்ட்வா யஜ்ஞைர்ஜனிததனய: ப்ரவரஜேதா3யுஷோऽந்தே ।
இத்யாசஷ்டே ய இஹ ஸ மனுர்யாஜ்ஞுவல்க்யோऽபி வா மே
தாவத்காலம் ப்ரதிப4வதி சேதா3யுஷஸ்தத்ப்ரமாணம் ॥ (39)

ஆதெ3ள = முதலில்; **ஸ்ருதிம் அப்4யஸ்ய** = வேதம்பயின்று; **அத2** = பின்பு; **க்3ருஹம் ப்ராப்ய** = வீட்டையடைந்து; **மஹார்தா2ன் லப்3த்4வா** = அதிகப்பணத்தைச் சம்பாதித்து; **ஜனிததனய:** = புத்திரனை உண்டுபண்ணிவிட்டு; **ய்ஜ்ஞ: இஷ்டா** = யாகங்களைச் செய்து; **ஆயுஷோऽந்தே** = ஆயுள் இறுதியில்; **ப்ரவரஜேத்** = ஸந்யாஸம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்; **இதி** = என்று; **இஹ** = இங்கு; **ய: மனு: யாஞ்ஞுவல்க்யோ வா** = எந்த மனுவோ யாக்ஞுவல்கியரோ; **ஆசஷ்டே** = சொல்லுகிறாரோ, **ஸ:** = அவர்; **தாவத்காலம்** = அவ்வளவு நீடித்தகாலம்; **மே ஆயுஷ:** = என் ஜீவதசைக்கு; **ப்ரதிப4வதி சேத்** = பொருப்பாளியானால்; தத் = அவர் வாக்கியம்; **ப்ரமாணம்** = அனுஷ்டிக்கத் தக்கது தான்.

மனு யாஜ்ஞுவல்க்யர் முதலிய தரும சாஸ்திரக்காரர்கள், ஆச்ரம விதிகளை விவரிக்குங்கால், பிரம்மசரியத்தில் வேதங்களை அப்யஸித்து, பின்பு கிருஹஸ்தனாகி புத்திரர்களையும் பெற்று, யாகங்களை அனுஷ்டித்துக் கடைசியாக எல்லாவற்றையும் துறக்கவேண்டும் என்று உபதேசிக்கிறார்களே, அவ்வளவு நீண்டகாலம் உயிரோடிருப்பதற்கு இவர்கள் ஜவாப்தாரிகள் ஆவார்களா?

குறிப்பு:- ஆயுள் பிரமாணம் நிச்சயம் இல்லை ஆதலால் வெகு சீக்ரமே பந்தங்களைக் களைந்து முக்தி மார்க்கத்தைத் தேடவேண்டியது அவசியம்.

अन्नं धान्यं वसु वसुमतीत्युत्तरेणोत्तरेण
व्याकृष्यन्ते परमकृपणाः पामरा यद्वदित्थम् ।
भूमिः खं द्यौर्द्रुहिणगृहमित्युत्तरेणोत्तरेण
व्यामुह्यन्ते विमलमतयोऽप्यस्थिरेणैव धाम्ना ॥४०॥

அன்னம் தா^{4}ன்யம் வஸுவஸுமதீத்யுத்தரேணோத்தரேண
வ்யாக்ருஷ்யந்தே பரமக்ருபணா: பாமரா யத்^{3}வதி^{3}த்த^{2}ம் |
பூ^{4}மி: க^{2}ம் த்^{4}யௌர் த்^{3}ருஹிண க்^{3}ருஹமித்யுத்தரேணோத்தரேண
வ்யாமுஹ்யந்தே விமலமதயோ ப்யஸ்தி^{2}ரேணைவ தா^{4}ம்னா || (40)

அன்னம் = ஆஹாரம்; **தா^{4}ன்யம்** = விளைபொருள்; **வஸு** = செல்வம்; **வஸுமதி** = பூமி; **இதி இத்த^{2}ம்** = என்றிப்படி; **உத்தரேண உத்தரேண** = மேல் மேல்; **பரமக்ருமணா: பாமரா:** = மிக வருந்தத் தக்க அற்ப ஜனங்கள்; **யத்^{3}வத்** = எப்படி; **வ்யாக்ருஷ்யந்தே** = இழுக்கப்படுகிறார்களோ; **தத்வத்** = அப்படியே; **பூ^{4}மி:** = பூலோகம்; **க^{2}ம்** = ஆகாயம்; **த்^{3}யௌர்:** = ஸ்வர்க்கம்; **த்^{3}ருஹிணக்^{3}ருஹம்** = பிரும்மலோகம்; **இதி** = என்று; **உத்தரேண உத்தரணே** = மேல் மேல்; **அஸ்தி^{2}ரேணைவ** = நிலையில்லாத; **தா^{4}ம்னா** = பதவியாலேயே; **விமலமதய: அபி** = அறிவாளிகள் கூட; **வ்யாமுஹ்யந்தே** = மோசம் போகிறார்கள்.

பாமர ஜனங்கள் அன்னம், தான்யம், பணம், பூமி என்று மேல் மேல் எப்படிப் பேராசையை வளர்க்கிறார்களோ அப்படியே வித்வான்களான கர்ம மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் பூமி, அந்தரிகம், ஸ்வர்க்கம், பிரும்ம லோகம் என்று மேல் மேல் ஆசைப்படுகிறார்கள்.

குறிப்பு:- ஞான மார்க்கமே உண்மையான மார்க்கம், மற்றவை நிலையற்ற பதவிகளையே தருவன.

प्रायश्चित्तं सकृदुपनते वा प्रमादात्कृते वा
भूयो भूयोऽप्यवहिततरैः साधिते कः समाधिः ।
कारुण्याब्धिर्यदि पुरहरः सत्सु कामं दयेत
भ्रष्टे मादृश्यपि स दयते चेत्क्षतो धर्मसेतुः ॥४१॥

ப்ராயஶ்சித்தம் ஸக்ருது^{3}பனதே வா ப்ரமாதா^{3}த்க்ருதே வா
பூ^{4}யோ பூ^{4}யோsப்யவஹிததரை: ஸாதி^{4}தேக: ஸமார்தி^{4}: |
காருண்யாப்^{3}தி^{4}ர்யதி^{3} புரஹர: ஸத்ஸு காமம் த^{3}யேத
ப்^{4}ரஷ்டே மாத்^{3}ருஶ்யபி ஸ த^{3}யதே சேத்க்ஷதோ த^{4}ர்மஸேது: || (41)

ஸக்ருது^{3}பனதே வா = ஒரு தடவை நடந்திருந்தாலும்; **ப்ரமாதா^{3}த்க்ருதே வா** = அஜாக்கிரதையினால் செய்யப்பட்டிருந்தாலும்; **ப்ராயஶ்சித்தம்** = பிராயச்சித்தம்

உண்டு; **அவஹிததரை:** = மிகவும் கவனத்தைச் செலுத்தி; **பூ4யோ பூ4யோऽபி** = திரும்பவும் திரும்பவும்; **ஸாதி4தே** = செய்யப்பட்ட காரியத்தில்; **க: ஸமார்தி4:** = என்ன ஸமாதானம் (சொல்லுகிறது)?; **காருண்யாப்3தி4:** = கருணைக்கடலான; **புரஹர:** = பரமசிவன்; **ஸத்ஸு** = ஸாதுக்கள் விஷயத்தில்; **காமம் யதி3 த3யேத** = தயவு செய்யக்கூடும் என்றாலும்; **ப்4ரேஷ்டே மாத்3ருஶி அபி** = பதிதனான என் போன்றவன் விஷயத்திலும்; **ஸ த3யதே சேத்** = அவர் தயவு செய்வாரானால்; **த4ர்மஸேது:** = தர்மத்தின் எல்லை; **ஷத:** = உடைப்பட்டுப் போகும்.

ஈச்வரனுடைய கருணையைப் பெற ஸாதுக்களே உரியவர்கள்; என் போன்றவர்கள் ஏதோ அறியாமையால் ஒரு தடவை பாபம் செய்பவர்கள் அல்லர்; இடைவிடாமல் வேண்டுமென்றே பாபம் செய்பவர்கள். எங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாது. எங்கள் விஷயத்தில் இரங்குவாரே யானால் ஈச்வரனே தருமவரை யறைகளை அவமதித்தவராவர்.

साध्या शंभोः कथमपि दयेत्यप्यसाध्योपदेशः
कोपं तस्य प्रथममपनुधैव साध्यः प्रसादः ।
कोपो वर्णाश्रमनियमिताचारनिर्लङ्घनोत्थः
शान्तिं नेयः स कथमधुनाऽप्यव्यवस्थाप्रवृत्तैः ॥ ४२ ॥

ஸாத்4யா ஶம்போ: கத2மபி த3யேத்யப்யஸாத்4யோ பதே3ஸா:
கோபம் தஸ்ய ப்ரத2மமபநுத்4யைவ ஸாத்4ய: ப்ரஸாத3: ।
கோபோ வர்ணாஶ்ரமநியமிதாசார நிர்லங்க4னோத்த2:
ஶாந்திம் நேய: ஸ கத2மது4னாऽப்யவ்யவஸ்தா2ப்ரவ்ருத்தை: ॥ (42)

கத2மபி = எப்படியாவது; **ஶம்போ:** = ஈச்வரனுடைய; **தயா** = தயவு; **ஸாத்4யா** = ஸம்பாதிக்கப்பட வேண்டியது; **இதி** = என்பது; **அஸாத்4யோபதே3ஸா:** = நடைபெறாததை யுபதேசிப்பதாகும்; **தஸ்ய கோபம்** = அவருடைய கோபத்தை; **ப்ரத2மம்** = முதலில்; **அபநுத்4யைவ** = போக்கடித்துத்தானே; **ப்ரஸாத3: ஸாத்4ய:** = அனுக்கிரகத்தைப் பெறவேண்டும்; **வர்ணாஶ்ரமநியமிதாசார நிர்லங்க4னோத்த2:** = வர்ணம் ஆச்ரமம் இவைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆசாரங்களை மீறினதால் உண்டான; **ஸ: கோப:** = அந்தக் கோபம்; **அது4னாபி** = இப்போதுகூட; **அவ்யவஸ்தா2ப்ரவ்ருத்தை:** = வரையறைகளை மீறி நடந்துவரும் நம்மால்; **கத2ம் ஶாந்திம் நேய:** = எப்படிப் போக்கடிக்கக் கூடியதாகும்?

ஈச்வரனுடைய தயவை அடைய நாங்கள் எவ்விதத்திலும் தகுதி யில்லாதவர்கள்; ஏனெனில் வர்ணம், ஆச்ரமம் என்ற வரையறைகளை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தோன்றியபடி துஷ்டச் செயல்களைச் செய்துகொண்டு அவருக்குக் கோபத்தையுண்டுபண்ணி யிருக்கிறோம். அவர் கோபத்தைப் போக் கடித்த பிறகு அல்லவா, அவருடைய தயவை எதிர் பார்க்கலாம். எங்கள் நடையை இன்னமும் திருத்திக் கொள்ளாத நாங்கள் அவருடைய கோபத்தை எப்படித் தணிய வைக்கப் போகிறோம்?

इष्टापूर्तैनिगमपठनैः कृच्छचान्द्रायणाथैः
स्वामिन्नन्यैरपि तव मनः काममावर्जयेम ।
मध्ये मध्ये यदि न निपतेत् कर्मणा चोदितानां
ज्ञानं श्रद्धेत्युभयमपि नो जातिवैर्यर्गलेव ॥ ४३ ॥

**இஷ்டா பூர்(த்)தைர் நிக³மபடனை: க்ருச்ச²சாந்த்³ராயணாத்⁴யை:
ஸ்வாமின்னன்யைரபி தவ மந: காமமாவர்ஜயேம ।
மத்⁴யே மத்⁴யே யதி³ ந நிபதேத் கர்மணா சோதி³தானாம்
ஜ்ஞானம் ஶ்ரத்³தே⁴த்யுப⁴யமபி நோ ஜாதிவைர்யர்க³லேவ ॥ (43)**

ஸ்வாமின்னம் = பிரபுவே; **இஷ்டா பூர்(த்)தைர்:** = யஜ்ஞம் செய்தல் குளம் வெட்டுதல் முதலிய தருமங்கள் மூலமும்; **நிக³மபடனை:** = வேதாத்யயனம் செய்வதாலும்; **க்ருச்ச²சாந்த³ராயணாத்⁴யை:** = கிருச்ரம் சாந்திராயணம் போன்ற விரதங்களை யனுஷ்டிப்பதாலும்; **அத்யைரபி** = மற்ற வழிகளாலும்; **தவ மன:** = உன் மனதை; **காமம் ஆவர்ஜயேம** = ஒருவாறு கவர்ந்துவிடலாம்; (எப்போது என்றால்); **கர்மணாம் சோதி³தானாம் ந:** = பூர்வ வினையாலே தூண்டப்பட்ட நமக்கு; **ஜாதிவைரி ஞானம்** = பிறவிப் பகையான ஞானம்; **ஶ்ரத்³தா⁴** = சிரத்தை; **இதி உப⁴யமபி** = என்ற இவ்விரண்டும்; **அகி³லேவ** = தாழ்ப்பாள் போல; **மத்⁴யே மத்⁴யே** = நடு நடுவே; **யதி³ ந நிபதேத்** = விழுந்து விடாமல் இருக்குமேயானால். [**கர்மணாம் சோதி³தானாம்** = என்ற பாடமும் உண்டு.]

கர்மாக்களைச் செய்து ஈச்வரனை ஆராதிப்போம் என்றால் விவேகம், சிரத்தையென்ற இவ்விரண்டும் கூடியிருந்தால் அல்லவா கர்மாக்களை ஈச்வரன் ஏற்றுக்கொள்வார். நமக்கோ ஜன்மாந்தர துர்வாஸனைகளால் இவ்விரண்டும் நடு நடுவே நழுவி விடுகின்றன. தாழ்ப்பாள் - கட்டை விழுவதால் வழி அடைபட்டுப் போவது போல், அவிவேகம் சிரத்தையின்மை இவையிரண்டும் குறுக்கே வந்து கர்மாக்களை நிஷ்பலமாகச் செய்துவிடுகின்றன. (பழைய காலத்து மணித்தாழ்ப் பாளை இங்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதில் இரண்டு நாக்குகள் உண்டு. அவைகளை விழாமல் திறவுகோலால் தாங்கிக்கொண்டு கட்டையை மெள்ளத் தள்ள வேண்டும்.)

निमयादः परमचपला निःसमाज्ञानराश-
दृक्षोऽन्यः क इति भुवने मार्गणीयं त्वयैव ।
ईदृक्षेऽपि क्वचिदिह दयेयेति कौतूहलं चेत
स्वामिन् विश्वेश्वर तव भवं निस्तरेयं तदाऽहम् ॥ ४४ ॥

**நிர்மர்யாத³: பரமசபலோ நி:ஸமாஜ்ஞானராஶிர் -
மார்த்³ருக்ஷோऽன்ய: க இதி பு⁴வனே மார்க³ணீயம் த்வயைவ ।
ஈத்³ருக்ஷேऽபி க்வசிதி³ஹ த³யேயேதி கௌதூஹலம் சேத்
ஸ்வாமின் விஸ்வேஶ்வர தவ ப⁴வம் நிஸ்தரேயம் ததா³ஹம் ॥ (44)**

நிர்மர்யாத3: = வரம்பு கடந்தவனும்; **பரமசபல:** = மிகவும் நிலையற்ற மனதையுடையவனும்; **நிஸ்ஸமாஞானராஶி:** = நிகரற்ற அறிவீனக் குவியலுமாய்; **பு4வனே** = பூலோகத்தில்; **மார்த்3ருக்ஷ:** = என்னைப்போல்; **அத்ய: க:** = வேறு எவன் இருக்கிறான்?; **இதி** = என்று; **த்வயைவ மார்க3ணியம்** = நீரே தேடிப் பார்க்கலாம்; **ஸ்வாமினம் வ்ஶ்வேஶ்வர** = விச்வேச்வரப் பிரபுவே!; இஹ = இந்த லோகத்தில்; **க்வசித்** = எங்கேயாவது; **ஈத்3ருக்ஷேऽபி** = இத்தகையவன் விஷயத்திலே கூட; **த3யேய இதி** = தயவு காட்டுவேன் என்று; **தவ** = உமக்கு; **கௌதுஹலம் சேத்** = உற்சாகம் உண்டாகுமேயானால்; **ததா3** = அப்போது; **அஹம்** = நான்; **ப4வம்** = ஸம்ஸாரத்தை; **நிஸ்தரேயம்** = தாண்டுவேன்.

ஈச்வர கிருபை எனக்கும் உண்டாக வேண்டுமானால், பின் வருமாறு ஏற்படலாம்:- எல்லாவித துர்குணங்களும் சேர்ந்து முற்றிலும் நிராகரிக்கத்தக்க ஜீவன் ஒருவனிடம் நம் தயவைக் காண்பிக்கவேண்டும் என்ற குதூஹலம் ஒரு வேளை பரமேச்வரனுக்கு ஏற்பட்டால் உலகமெங்கும் தேடினாலும் அவருக்கு என்னைத் தவிர வேறு மனிதன் கிடைக்க மாட்டான். அப்போது நான் நற்கதி யடைவேன்.

पश्चात्तप्ताः कथमपि विधेः किंकरीभूय कुर्मः
सेवां शम्भोरिति च नियमं वापि संकल्पयामः ।
आयुः किं मे किमिव करणं दुस्तरे संकटेऽस्मिन्
स्वामिन् गौरीरमण शरणं नस्त्वमेव त्वमेव ॥४५॥

பஶ்சாத்தப்தா: கத2மபி விதே4: கிங்கரீபூ4ய குர்ம:
ஸேவாம் ஶம்போ4ரிதி ச நியமம் வாऽபி ஸங்கல்பயாம: |
ஆயு: கிம் மே கிமிவ கரணம் து3ஸ்தரே ஸங்கடே2ऽஸ்மின்
ஸ்வாமின் கௌ3ரீரமண ஶரணம் நஸ்த்வமேவ த்வமேவ || (45)

பஶ்சாத்தப்தா: = பச்சாதாபம் அடைந்தவர்களாய்; **விதே4: கிங்கரீபூ4ய** = சாஸ்திர விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு; **கத2மபி** = எப்படியாவது; **ஸேவாம் குர்ம:** = ஈச்வரனின்; = உபாஸனையைச் செய்வோம்; **இதி ச** = என்றுகூட; ; **நியமம் வாऽபி** ஒரு நிபந்தனையை வேண்டுமானாலும்; **ஸங்கல்பயாம:** = மனதில் ஏற்றுகொள்வோம்.; **மே ஆயு: கிம்** = (ஆனால்) என் ஆயுள் எவ்வளவு?; **கரணம் கிமிவ** = ஸாதனந்தான் எது?; **அஸ்மின் து3ஸ்தரே ஸங்கடே2** = இந்த வெல்ல முடியாத இடைஞ்சலில்; **ஸ்வாமின் கௌ3ரீரமண** = ஏ பிரபோ, பார்வதீபதே!; ந: = எமக்கு; **த்வமேவ த்மேவ** = நீர்தான் நீர்தான்; **ஶரணம்** = கதி.

ஆகமங்களில் சொல்லியபடி, உன் ஸேவையைச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஸங்கல்பமானது பச்சாக்காபத்தினால் நல்ல புத்தியுண்டாகி ஒருகால் எனக்கு ஏற்பட்டாலும், என் ஸங்கல்பத்தை நிறைவேற்ற எனக்கு ஆயுஷ் காலமும் மற்ற ஸாதனங்களும் எங்கு கிடைக்கப்போகின்றன? ஆகையால், ஏ பார்வதீபதியே, நீயே சரணம் சரணம்.

सम्यङ्मुक्तास्त्रिभिरपि मलैश्चिद्विकासैकरूपा-
स्त्वन्निध्यानप्रवणमनसः सूरयस्त्वत्पुरे ये ।
तेषां सन्दर्शयितुमपरिज्ञातपूर्वं कदाचि-
जन्तुं मुग्धं शिव नयसि किं विश्वपारं पुरं माम् ॥ ४६॥

ஸம்யங்முக்தாஸ்த்ரிபி4ரபி மலைஶ்சித்3விகாஸைகரூபாஸ் -
த்வன்னித்3யானப்ரவணமநஸ: ஸூரயஸ்த்வத்புரே யே ।
தேஷாம் ஸந்த3ர்ஶயிதுமபரிஜ்ஞாதபூர்வம் கதா3சித்
ஜந்தும் முக்3த4ம் ஶிவ நயஸி கிம் விஶ்வபாரம் புரம் மாம் ॥ (46)

ஶிவ = ஹே சிவ!; **த்ரிபி4ரபி மலை:** = மும்மலங்களினால்; **ஸம்யங்முக்தா:** = முற்றிலும் விடுபட்டவர்களும்; **சித்3விகாஸைகரூபாஸ்:** = ஞானப்ரகாச ஸ்வரூபமாகவே யிருப்பவர்களும்; **த்வன்னித்3யானப்ரவணமநஸ:** = உன்னை தியானிப்பதில் செலுத்திய மனதோடு கூடியவர்களும் ஆக; **த்வத்புரே** = உன் பட்டணத்தில்; **யே ஸூரய:** = எந்தப் பெரியோர்கள் இருக்கிறார்களோ; **தேஷாம்** = அவர்களுக்கு; **அபரிஜ்ஞாதபூர்வம்** = முன் தெரியாத; **முக்3த4ம் ஜந்தும்** = மூடனான ஒரு ஜீவனை; **ஸந்த3ர்ஶயிதும்** = காண்பிக்க; **மாம்** = என்னை; **விஶ்வபாரம் புரம்** = இவ்வுலகிற் கப்பாலுள்ள உன் பட்டணத்திற்கு; **கதா3சித்** = ஒரு வேளை; **கிம் நயஸி** = அழைத்துப் போவாயா?

முக்தி க்ஷேத்திரமாகிய உன் நகரத்தில் வஶிக்கும் ஞான ரூபிகளான உன் பக்தர்களுக்கு என்றும் கண்டறியாத பரம மூடமான ஒரு ஜந்துவை வேடிக்கைக்காக நீ கொண்டுபோய்க் காண்பிக்க நினைத்து என்னை யழைத்துப் போவாயானால், எனக்கு உன் ஸ்தானத்தை யடையும் அதிர்ஷ்டம் ஏற்படலாம். வேறு வழியில் கிடையாது.

குறிப்பு:- ஆணவம், மாயிகம், கார்மிகம் இவை மும்மலங்கள்; வாசிகம், காயிகம், மானஸம் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

दिष्टया लब्धं द्विजवरकुले जन्म तत्रापि दिष्टया
धर्माधर्मस्थितिखगतैव प्रसादाद्गुरूणाम् ।
जन्मन्यस्मिन्नपि यदि न मे संभवेदास्तिकत्वं
निस्तारः किं निरयभवनात् सर्वमोक्षेऽपि लभ्यः॥४७॥

தி3ஷ்ட்யா லப்3த4ம் த்3விஜவரகுலே ஜன்ம தத்ராபி தி3ஷ்ட்யா
த4ர்மாத4ர்மஸ்தி2திரவ க3தைவ ப்ரஸாதாகு3ருணாம் ।
ஜன்மன்யஸ்மின்னபி யதி3 ந மே ஸம்ப4வேதா3ஸ்திகத்வம்
நிஸ்தார: கிம் நிரயப4வனாத் ஸர்வமோக்ஷேऽபி லப்4ய: ॥ (47)

த்3விஜவரகுலே = பிராம்மண சிரேஷ்டர்கள் குலத்தில்; **தி3ஷ்ட்யா** = தெய்வாதீனமாக; **ஜன்ம** = பிறப்பு; **லப்3த4ம்** = கிடைத்தது; **தத்ராபி** = அதிலும்; **தி3ஷ்ட்யா** = அதிர்ஷ்ட வசத்தால்; **கு3ருணாம்** = குருக்களின்; **ப்ரஸாதாத்** = அனுக்கிரஹத்தால்; **த4ர்மாத4ர்மஸ்தி2தி:** = தர்மம் அதர்மம் இவைகளின் வரன்முறை; **அவக3தா ஏவ** = அறியப்பட்டது; **அஸ்மின் ஜன்மனி அபி** = இந்த ஜன்மத்திலே கூட; **மே** = எனக்கு; **அஸ்திகத்வம்** = பரலோக நம்பிக்கை; **யதி3 ந ஸம்ப4வேத்** = உண்டாகவில்லையானால்; **நிரயப4வனாத்** = நரகத்திலிருந்து; **நிஸ்தார:** = கரையேறல்; **ஸர்வமோக்ஷேऽபி** = எல்லா ஜீவர்களுக்கும் மோக்ஷம் கிடைக்கும் காலத்திலேகூடக்; **கிம் லப்4ய:** = கிடைக்குமா?

பிராம்மண சிரேஷ்டர்களின் வம்சத்தில் அதிர்ஷ்ட வசத்தால் பிறந்து தெய்வானுகூல்யத்தாலும் குருக்களின் அனுக்கிரஹத்தாலும் தர்மம் எது அதர்மம் எது என்ற விவேகமும் ஏற்பட்டிருக்கிற இந்த ஜன்மத்திலே கூட பரலோக சிரத்தை எனக்கு உண்டாகவில்லை யென்றால், ஸர்வமோக்ஷம் என்று சொல்லக்கூடிய காலத்திற் கூட எனக்கு மோக்ஷம் கிடைக்க நியாயமில்லை.

भव्ये देहे पटुषु करणेष्वालये श्रीसमृद्धे
कौमारान्ते वयसि कथमप्यप्रवृत्ते च दुःखे ।
प्रत्यक्पुष्पीप्रसवविधया यस्य पुंसो निसर्गात्
प्रत्यग्वक्त्रं भवति हृदयं कस्ततोऽप्यस्ति धन्यः॥४८॥

ப4வ்யே தே3ஹே படுஷுகரணேஷ்வாலயே ஶ்ரீஸ்ம்ருத்3வே
கௌமாராந்தே வயஸி கத2மப்யப்ரவ்ருத்தே ச து3:கே2 ।
ப்ரத்யக்புஷ்பீப்ரஸவித4யா யஸ்ய பும்ஸோ நிஸர்கா3த்
ப்ரத்யக்3 வக்த்ரம் ப4வதி ஹ்ருத3யம் கஸ்ததோऽப்யஸ்தி த4ன்ய: ॥ 48

ப4வ்யே தே3ஹே = சரீரம் திடமாயிருக்க; **கரணேஷு படுஷு** = இந்திரியங்கள் சுறுசுறுப்பாயிருக்க; **ஆலயே ஶ்ரீஸ்ம்ருத்3வே** = இருப்பிடத்தில் லக்ஷ்மீ விலாஸமிருக்க; **கௌமாராந்தே வயஸி** = பால்யம் கடந்த (யௌவன) வயதில்; **கத2மபி** = கார் எவ்விதத்திலும்; **து3: கே2 ச அப்ரவ்ருத்தே** = கஷ்டம் வராமலிருக்கும்போதே; **யஸ்ய பும்ஸ:** = எவனுக்கு; **ப்ரத்யக்புஷ்பீப்ரஸவித4யா** = தலைகீழாய்ப் பூக்கிற நாயுருவியின் பூக்காம்பு மாதிரியாய்; **நிஸர்கா3த்** = தானாகவே; **ஹ்ருத3யம்** = மனது; **ப்ரத்யக்3 வக்த்ரம்** = உள் நோக்க முடையதாக; **ப4வதி** = ஆகிறதோ; **ததோऽபி** = அவனைக் காட்டிலும்; **த4ன்ய:** = பாக்கியசாலி; **க: அஸ்தி** = எவன் இருக்கிறான்?

புண்ணியாத்மாக்களான சிலர்க்கே சரீர திடமும் மற்றுமுள்ள வாழ்க்கை ஸௌகரியங்களும் நிரம்பியிருக்கும் போதே, யௌவனப் பருவத்திலேயே நாயுருவிப் பூக்களைப் போல் உள்நோக்கமுடையதான வைராக்யம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அத்தகையோரே பாக்கியசாலிகள்.

नाहं याचे पदमुडुपतेर्नाधिकारं मघोनो
नापि ब्राह्मीं भुवनगुरुतां का कथाऽन्यप्रपञ्चे।
अन्यस्यान्यः श्रियमभिलपनस्तु कस्तस्य लोको
मां शंभो दिश मसृणितं मामकानन्दमेव ॥४९॥

நாஹம் யாசே பத³முடு³பதேர் நாதி⁴காரம் மதோ⁴னோ
நாபி ப்⁴ராஹ்மீம் பு⁴வனகு³ருதாம் காகதா²ऽன்யப்ரபஞ்சே ।
அந்யஸ்யான்ய: ஶ்ரியமபி⁴ல ஷன்னஸ்து கஸ்தஸ்ய லோகோ
மஹ்யம் ஶம்போ⁴ தி³ஶ மஸ்ருணிதம் மாமகானந்த³மேவ ॥ (49)

அஹம் = நான்; **உடுபதே: பத³ம் ந யாசே** = சந்திரனுடைய லோகத்தை விரும்பவில்லை; **மதோ⁴ன: அதி⁴காரம் ந** = இந்திரனுடைய அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை; **ப்⁴ராஹ்மீம் பு⁴வனகு³ருதாம் நாபி** = பிரும்மாவினுடைய லோகபூஜ்யராயிருக்கும் பெருமையையும் கோரவில்லை; **அன்யப்ரபஞ்சே கா கதா²** = வேறு உலகங்களின் விஷயத்தில் சொல்ல வேண்டுவதென்ன?; **அந்யஸ்ய ஶ்ரியம்** = மற்றவனுடைய ஸம்பத்தை; **அந்ய: அபி⁴லஷன்** = வேறொருவன் ஆசைப்பட்டால்; **தஸ்ய க: லோக: அஸ்து** = அவனுக்கு எந்த உலகம் கிடைக்கும்?; **ஶம்போ⁴** = ஈச்வரா!; **மஹ்யம்** = எனக்கு; **மஸ்ருணிதம்** = அதிக ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய; **மாமகானந்த³ம் ஏவ** = எனக்குச் சொந்தமான ஆனந்தநிலையையே; **தி³ஶ** = கொடுப்பீராக.

இந்திரன் சந்திரன் பிரம்மா முதலியவர்களின் பதவிகளுக்கே நான் ஆசைப்படவில்லை. மற்ற அற்ப பதவிகளை எங்கு விரும்பப்போகிறேன்? பிறர் பதவியை விரும்புகிறவன் நல்ல கதியை அடைவானா? நான் கேட்பது என்னுடைய தான பதவியையே; சம்போ! அதைக் கொடுத்தருளும்.

இதனால் ஆத்மானந்தத்தைக் கேட்கிறார்.

आगर्भादाकुलपरिबृडादा चतुर्वक्त्रतोऽपि
त्वत्पादाब्जप्रपदनपरान् वेत्सि नश्चन्द्रमौले ।
मायायाश्च प्रपदनपरेष्वप्रवृत्तिं त्वमात्थ
स्वामिन्नेवं सति यदुचितं तत्र देवः प्रमाणम् ॥ ५० ॥

ஆக³ர்பா⁴தா³குலபரி ப்³ருட³தா³ சதுர்வக்த்ரதோऽபி
த்வத்பாதா³ப்³ஜப்ரபத³னபரான் வேத்ஸி நஶ்சந்த்³ரமௌளே ।
மாயாயாஶ்ச ப்ரபத³ன பரேஷ்வ ப்ரவ்ருத்திம் த்வமாத்த
ஸ்வாமின்னேவம் ஸதிய து³சிதம் தத்ர தே³வ: ப்ரமாணம் ॥ (50)

சந்த்³ரமௌளே = சந்திரசேகரரே!; **ஆக³ர்பா⁴த்** = நான் உண்டானது முதல்; **ஆகுலபரி ப்³ருடாத்** = என் குல கூடஸ்தர் முதற்கொண்டு; **ஆசதுர்வக்த்ரத: அபி** =

பிரும்மா முதற்கொண்டு எங்கள் வம்சத்தைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தாலும்; **ந:** = எங்களை; **த்வத்பாதா³ப்³ஜப்ரபத³னபரான்** = உம் பாதகமலங்களே கதியென்று அடைக்கலம் புகும் விரதமுடையவர்களாக; **வேத்ஸி** = நீர் அறிவீர்; **ப்ரபத³ன பரேஷு ச** = உன்னைச் சரணம் அடைபவர்கள் விஷயத்தில்; **மாயாயா:** = மாயையின்; **அப்ரவ்ருத்தி** = பரவுதலின்மையை; **த்வம் ஆத்த²** = நீர் சொல்லியிருக்கிறீர்; **ஸ்வாமின்** = பிரபுவே!; **ஏவ ஸதி** = இவ்விதமிருக்க; **யத் உசிதம்** = எது நியாயமோ; **தத்ர** = அதுவிஷயத்தில்; **தே³வ: ப்ரமாணம்** = தங்களிஷ்டமே திட்டம்.

பரம மாஹேச்வரர்களுடைய வம்சத்தில் பிறந்த என்னை நீர் ரக்ஷிக்கத்தான் வேண்டும்; பிரும்மா முதல் எங்கள் பரம்பரையில் கர்ப்பத்திலிருக்கும் குழந்தைவரை நாங்கள் எல்லோரும் உம்மையே சரணமடைந்தவர்கள் என்பது உமக்குத்தெரியும்; உம்மைச் சரணமடைந்தவர்களுக்கு மாயையென்ற திரை இடையூறாகாது என்று நீர் வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர். இருக்கிற விஷயங்களை உள்ளபடி உம்மிடம் தெரிவித்துவிட்டேன். இனி உம் இஷ்டம்; உசிதம்போல் நடத்தும்.

दण्डं धत्ते सकलजगतां दक्षिणो यः कृतान्तो
नामाप्यस्य प्रतिभयतनोर्नोपगृह्णीमहीति ।
प्राप्ताः स्मस्तं निगमवचसामुत्तरो यः कृतान्तो
यद्वा तद्वा भवतु न पुनस्तस्य पश्येम वक्त्रम् ॥५१॥

தண்ட³ம் த⁴த்தே ஸகலஜக³தாம் த³க்ஷிணோ ய: க்ருதாந்தோ
நாமாப்யஸ்ய ப்ரதிப⁴யத நோர்நோப க்³ருஹ்ணீ மஹீதி ।
ப்ராப்தா: ஸ்மஸ்தம் நிக³மவசஸா முத்தரோய: க்ருதாந்தோ
யத்³வா தத்³வா ப⁴வது ந புநஸ்தஸ்ய பஶ்யேம வக்த்ரம் ॥ **(51)**

த³க்ஷிணா: = தெற்கேயுள்ள; **ய: க்ருதாந்த:** = எந்த யமன்; **ஸகலஜக³தாம்** = எல்லாபிராணிகளுக்கும்; **தண்ட³ம் த⁴த்தே** = தண்டம் விதிப்பவனோ; **ப்ரதிப⁴யதணோ:** = பயங்கர ரூபமுடைய; **அஸ்ய** = இவனுடைய; **நாமாபி** = பெயரைக்கூட; **நோபக்³ருஹ்ணீமஹி** = நாங்கள் ஸ்மரிக்க மாட்டோம்; **இதி** = என்று; **ய:** = எவர்; **நிக³மவசஸாம்** = வேதவாக்கியங்களுக்கு; **உத்தர:** = எட்டாத (அப்பாலுள்ள); **க்ருதாந்த:** = கிருதாந்தரோ (முடி வானபொருளோ); **தம் ப்ராப்தா: ஸ்ம:** = அவரைச் சரணம் அடைந்திருக்கின்றோம்; **யத்³வா தத்³வா ப⁴வது** = எது வந்தாலும் வரட்டும்; **தஸ்ய வக்த்ரம்** = அவனுடைய (யமனுடைய) முகத்தை; **புந: ந பஶ்யேம** = மறுபடி பார்க்காமலிருப்போமாக.

தெற்கே வசிக்கும் யமன் முகத்தில் விழிக்கக் கூடாது என்று (வடக்கே அவனுக்கும் யமனாக இருக்கும்) வேதங்களுக்கெட்டாத ஸர்க்கஸ்திதிப்ரளயப் பிரபுவான உம்மைச் சரணமடைந்தோம். இனி என்ன ஆனாலும், யமனுடைய முகதரிசனம் எமக்குக் கிடையாது என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

(மோக்ஷம் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் சிவதூதர் முகம் பார்ப்பேனே ஒழிய, யமதூதர்கள் என்னிடம் அணுகமாட்டார்கள்.)

ஸ்ரீ ஶாந்தி விலாஸம் முற்றிற்று.

விஞ்ஞாபனம்

ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் வைதிக மார்க்கத்திலே பற்றுடையவர்களாயும் பகவானிடத்து பக்தி மிகுந்தவர்களாயும் சிரத்தையுடையவர்களாயும் செய்வதற்கு அனுகுணமாக நமது ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதிகள் ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால் **ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்** என்ற ஸ்தாபனம் ஒன்று இவ்வாண்டிலே தொடங்கப் பெற்றுள்ளது யாவரும் அறிந்ததே.

ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் சில ஆண்டுகளாக ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாராயணத்தை எல்லோரும் பிரதிதினம் செய்து வரவேண்டுமென்று ஆக்ஞைசெய்து வருகிறார்கள். அதன்படி பாராயணஞ் செய்து, ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தை மனப்பாடமாக்கிக் கொண்டவர்கள் **"மேலே என்ன செய்வது?"** என்று ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் ஆக்ஞையிட வேண்டும் என்றபோது, ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள் உபதேசித்ததாவது:

"ஸஹஸ்ரநாம பாராயணத்தால் உங்களுக்கு வாக் சுத்தியும் ஈச்வர கிருபையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றோடு சிறிது வேத பாஷா ஞானமும் ஏற்பட்டால் மேற்கொண்டு புண்ய நூல்களைப் பார்த்து நற்கதியடைய ஸௌகர்யமாக இருக்கும், அதற்குப் பண்டிதர்கள் அகப்படாத இடங்களில், தமிழிலே பதவுரை பொழிப்புரைகள் எழுதப்பெற்றதாய்க் கோசஸ்தானத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் பஜ கோவிந்தம் என்னும் நூலைத் தாமாகவே அர்த்தத்துடன் பாடமாக வாசித்து நெட்டுருச் செய்யவேண்டும், 'பஜ கோவிந்தம்' முடிந்த பிறகு, கோசஸ்தானத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் **ஸதாசிவ ப்ரம்மேந்திராள் ஸ்தோத்திர புஸ்தகத்தை** அவ்விதமே பாடம் செய்ய வேண்டும், அதனை அடுத்து, **லோஷ்டதேவருடைய தீனாக்ரந்தனம்** என்னும் புஸ்தகத்தை அவ்விதமே பாடம் செய்ய வேண்டும், அதற்குப் பிறகு, ஆதி **ஆசார்ய ஸ்வாமிகளுடைய விஷ்ணு பாதாதி கேசாந்த ஸ்தோத்திரத்தைப்** பாடம் செய்யவேண்டும். அதற்கும் பிறகு அநேகமாய்ப் பாதி வ்யுத்பத்தி ஏற்பட்டுவிடுமாதலால், ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தைப் படித்து அதன் பொருளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்."

- **காமகோடி**, 19-10-'43.

இதற்குமேல் கோசஸ்தானத்திலிருந்து வெளியிடும் புதிய புத்தகங்களையும் அப்போதைக்கப்போது தருவித்து அர்த்தத்துடன் பாடம் செய்து, நலம் அடைய வேண்டியதைப்பற்றி அதிகம் எழுதவும் வேண்டுமா?

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம், கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸ:

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம்

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் பாஷ்யத்திற்கு
வே. நாராயணன் எழுதிய தமிழ் அனுவாதத்துடன் கூடியது.
திருந்திய இரண்டாம் பதிப்பு விலை ரூ.1-4-0 தபாற் செலவு 0-4-0

உலகம் எங்கும் சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது; இப்போது பொது ஜனங்கள் செய்யவேண்டியது என்ன? அவர்கள் நன்மை பெறுவது எப்படி? லோக க்ஷேமத்தை நாடி அவர்கள் என்ன செய்யலாம்?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடையாக அமைந்தது **ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாம ஸ்தோத்ரம்.** பக்தியோடு இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் பாராயணஞ் செய்தால் இவ்வுலகிலே சுகமாக வாழலாம்; மேலுலகிலும் சுகத்தைப் பெறலாம்; பயம் நீங்கிவிடும்; வந்த ஆபத்து விலகிப்போம்; நோய் பீடிக்காது; எல்லா இடையூறுகளையும் சுலபமாகக் கடந்து விடலாம்; சுகம் உண்டு, செல்வம் உண்டு, புகழ் உண்டு, கோபம், லோபம், மோஹம் முதலிய துர்க்குணங்கள் நம்மைவிட்டு நீங்கிவிடும். பொறுமை, தைர்யம், வீர்பம், தேஜஸ் முதலிய குணங்கள் நம்மிடம் விளங்கும். 'இது வெறும் வார்த்தையன்று, உண்மையே' என்று ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர்கள் உறுதி கூறுகிறார்கள்.

பாராயணத்திலே சிரத்தை வேண்டும். அதற்கு அனுகூலமாக, ஸஹஸ்ர நாமங்களுக்கும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் பாஷ்யஞ் செய்திருக்கிறார்கள். விஷ்ணுவின் நாமாக்களை ஸங்கீர்த்தனஞ் செய்வதால் பரிபூர்ண ஞானம் உண்டாகும் என்றும் புராண புருஷனை ஸ்துதிப்பவர்கள் உண்மை ஞானிகளாகிறார்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

கண்ணைக் கவரும் அழகிய மூன்றுவர்ணப் படங்களும் 248 பக்கங்களும் கொண்ட இந்தப் புஸ்தகத்திற்கு மிகவும் குறைந்த விலை ரூ. 1-4-0

கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்,

57, மேல டபீர் தெரு, கும்பகோணம்.

The Liberty Press. Madras.